

ดู เล่ารัก บุษบา สร

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษต่าง...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ฟ้า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๕๑

เล่ห์รักบุษบา

ผู้เขียน : ฉนารา

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๖

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0753-0

ราคา ๒๙๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ธนตรา ทิพกนก พิสูจน์อักษร : ปรีชาญา แสนทวีสุข

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

คำนำนักเขียน

รัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกทางด้านความสวยงามของธรรมชาติ เทือกเขารอกที่ที่สรรค์สร้างภูมิประเทศได้แตกต่าง หลากหลาย ทางตะวันตกของรัฐ ติดกับมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นที่ตั้งของเมืองแวนคูเวอร์ที่น้อยคนนักจะไม่รู้จัก เพราะเป็นเมืองที่ติดอันดับเมืองน่าอยู่ที่สุดในโลกมาหลายปีเหลือเกิน

ด้วยภูมิอากาศที่ไม่หนาวจัด และอาหารการกินที่แสนอร่อย จึงมีผู้คนมากมายอพยพมาอยู่ที่นี่อย่างคับคั่ง และมีสิ่งหนึ่งที่หลายคนทราบกันดี นั่นคือ รัฐบริติชโคลัมเบียขึ้นชื่อเรื่องการผลิตไวน์ แต่ไวน์เหล่านั้นไม่ได้แพร่หลายไปต่างประเทศมากนัก เนื่องด้วยผลผลิตแทบไม่พอเพียงต่อการบริโภคในประเทศ ทำให้เหลือไวน์ส่งออกเพียงน้อยนิด สำหรับชาวแคนาดาไม่มีใครไม่รู้ว่ แหล่งผลิตไวน์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดอยู่ที่เกรทเทอร์แวนคูเวอร์ และที่ราบโอคานากัน

ดิฉันพำนักอยู่ที่เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งของโอคานากัน ได้มีโอกาสไปชิมไวน์ เทียวไร่ไวน์ ชมการผลิตไวน์หลายต่อหลายครั้ง จนสนใจการ

ผลิตไวน์ หลงใหลการดื่มไวน์อยู่พักใหญ่ และเมื่อมีโอกาสจึงคิดพลอต
นิยายเกี่ยวกับการผลิตไวน์ บวกเข้ากับความรักที่เต็มไปด้วยเล่ห์กลของ
หนุ่มสาวคู่หนึ่ง ดิฉันเสนอพลอตนี้ต่อนิตยสาร *ขวัญเรือน* ซึ่งในขณะนั้น
นิยายในนิตยสารเป็นแนวดราม่าเสียส่วนมาก พอมีพลอตเบาๆ น่ารักๆ
บวกเข้ากับความรู้เรื่องการทำไวน์เสนอเข้ามา กองบรรณาธิการจึงตอบรับ
ให้ดิฉันเขียนนิยายส่งทันที

นิยายเรื่องนี้มีจุดกำเนิดมาจากวันหนึ่ง ที่ได้นั่งรับประทานอาหาร
กับคุณดวงจันทร์ เพื่อนสนิทที่พำนักอยู่ในแวนคูเวอร์ สามิของเธอ คุณไมรอัน
ซูทเธอร์แลนด์ ผู้มีความรู้รอบตัวมากมาย ได้เล่าเรื่องอินเดียแดงซึ่งเป็น
ชนพื้นเมืองให้ฟังว่า นโยบายรัฐที่โอบอุ้มชนพื้นเมือง ทำให้เกิดความ
เหลื่อมล้ำ ทำให้พวกเขาไม่ประกอบอาชีพอะไรจริงจัง จนกลายเป็นปัญหา
ของสังคม รอคอยแต่เงินช่วยเหลือจากรัฐ คนเขาก็ไม่ชอบใจเพราะตนต้อง
เสียภาษี ขณะที่คนพื้นเมืองไม่ต้องเสียภาษี แถมยังได้เงิน จึงเป็นปัญหาที่
คนแคนาดากำลังประสบและมีข้อถกเถียงกันมากมาย

ขณะที่เล่า เขาก็บอกอีกว่า ยกเว้นคนพื้นเมืองกลุ่มหนึ่งในเมือง
ไอโซยูล เมืองทางตอนใต้ของโอคานากันซึ่งมีพรมแดนติดกับประเทศ
อเมริกา มีหัวหน้าเผ่าที่เก่งมาก ได้เริ่มต้นรวบรวมคนในเผ่าปลูกองุ่นและ
ผลิตไวน์ จนสามารถสร้างรายได้มหาศาลให้แก่เผ่า ดิฉันรู้สึกทึ่ง จึงอยาก
จะเขียนนิยายเกี่ยวกับชาวอินเดียแดงกลุ่มนี้ขึ้นมาทันที

ทว่าหลังจากเขียนไปได้สักพัก ดิฉันก็พบว่า ชาวพื้นเมืองไม่มีใคร
มีสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดินภายในรีเสิร์ฟ ทุกอย่างเป็นของเผ่า ดังนั้นหาก
พระเอกของดิฉันทำงานที่ไรไวน์ของเผ่า ทุกอย่างก็จะต้องตกเป็นของ
สาธารณะ จึงไม่เหมาะกับนิยายรักโรแมนติกพอฝอยอย่างยิ่ง

เมื่อขัดต่อการเขียนนิยาย ดิฉันจึงต้องเปลี่ยนแปลงเรื่องราวไป
อีกนิต แต่ยังคงพยายามนำเสนอเค้าโครงเดิมอยู่ เพราะต้องการนำเสนอ
ของชนพื้นเมืองมาเล่าในนิยาย

เริ่มต้น ดิฉันได้สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการปลูกองุ่นจากคุณเกรี
มิสสัน สามีของคุณอ้อ มณฑกานต์ เจ้าของ Montakarn Winery,
Oliver, BC ที่อธิบายให้ดิฉันฟังอย่างละเอียดล่อ ตั้งแต่เริ่มต้นปลูกองุ่น
ไปจนถึงการบรรจุขวดขาย ความรู้มากมายอัดแน่น ทำให้ดิฉันสามารถ
เติมรายละเอียดเหล่านั้นลงไปในนิยาย ดิฉันจึงอยากจะขอขอบคุณเพื่อน
ทั้งสี่มา ณ โอกาสนี้ หากไม่มีคุณไบรอัน ซูทเธอร์แลนด์ และคุณเกรี
มิสสัน ดิฉันคงไม่ได้มีประกายไฟ และสานต่อจนสามารถสร้างสรรค์
นิยายเรื่องนี้ได้

และที่ลืมขอบคุณไม่ได้เลยก็คือ พี่กูก พี่โอพิน พี่อ้วน รวมไปถึง
พี่ถึญ พี่นงษา ที่ช่วยอ่านและติชมนิยายเรื่องนี้ตั้งแต่เริ่มเขียน ด้วยเป็น
นิยายที่ไม่ได้ลงในเว็บ จึงต้องอาศัยการติชมจากคนรอบข้างแทน และ
ผลตอบรับก็ออกมาด้วยดี จึงขอขอบคุณพี่ๆ มา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญ ดิฉันต้องขอบคุณเพื่อนนักอ่านทุกท่านที่ติดตามผลงาน
กันมาโดยตลอด ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้ในอ้อมใจอีกสักเรื่องหนึ่ง และ
นิยายที่จะรวมเล่มถัดจากนิยายเรื่องนี้ จะเป็นแนวอึ้งย้ง ยุคสงครามโลก
ครั้งที่สอง ดิฉันวางแผนไว้ให้เป็นแนวดราม่าและแอ็กชัน เป็นนิยายชุด
ที่มีตัวละครต่อเนื่องกันถึงสามเรื่อง เรื่องแรกที่จะนำเสนอ มีชื่อว่า
เพลิงพัยค์ จะเป็นเล่มแรกของชุด คาดว่าจะรวมเล่มได้ภายในปีนี้

ส่วนนิยายใน *ขวัญเรือน* ดิฉันก็ยังคงคอนเซ็ปต์เดิมคือ รักโรแมนติก
นิยายเรื่องใหม่ในนิตยสารมีชื่อว่า *มารีมายา* เป็นเรื่องราวของ มารี แม่มด
สาวที่หนีการตามล่าแม่มดในยุคกลางมาโผล่ในปัจจุบัน ดิฉันก็หวังใจว่า
เพื่อนๆ จะติดตามอ่านกันใน *ขวัญเรือน* ต่อไป

ด้วยความปรารถนาดี

ณารา

๑

ห้องบอลรูม ศูนย์ประชุมเมืองเคโลว์นา
รัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา

ผู้เข้าร่วมประชุมในเทศกาลไวน์และองุ่นของรัฐจำนวนเกือบ
ห้าร้อยชีวิตพร้อมใจกันเสียบกริบ เมื่อชายผู้หนึ่งเดินขึ้นเวทีไปรับรางวัล
บริษัทผู้ผลิตไวน์ดีเด่นประจำปี ทั้งเป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงและประสบ
ความสำเร็จที่สุดแห่งหนึ่งในแถบเมืองไวน์ที่ขึ้นชื่อแห่งนี้

พิธีกรกล่าวว่าเขาชื่อ เดวิด ไทเลอร์ ชายในวัยต้นสามสิบขึ้นกล่าว
ขอบคุณทุกคะแนนเสียงที่โหวตให้แก่เขา ขอคุณรางวัลที่ได้รับ พร้อมกับ
เล่าถึงประวัติความเป็นมาของบริษัทราวสิบนาที เริ่มต้นจากการทำไร่องุ่น
ในที่ดินแปลงเล็กๆ และค่อยๆ พัฒนาจนได้รับความนิยมอย่างสูง ปัจจุบัน
ไวเนอร์รี่ของเขามีพื้นที่ปลูกองุ่นและทำไวเนอร์รี่ทั้งหมดเกือบหนึ่งร้อยเอเคอร์
เลยทีเดียว

เสียงปรบมือดังกึกก้องไปทั่วห้อง เมื่อเดวิดเดินลงจากเวที... ด้วย

ความสงสัย บุษบาบรรณจึงหันไปกระซิบถามซินดี้ เพื่อนสาวผู้เป็นทั้งร่มเมต และเพื่อนร่วมสถาบัน อีกไม่นานทั้งสองก็จะจบการศึกษาจากวิทยาลัย โอคานากันไปพร้อมๆ กัน

“คุณรู้จักเขาหรือเปล่าคะ”

“ไม่รู้จักเลย” ซินดี้ส่ายหน้า “ที่นี่มีบริษัทไวน์เยอะมาก ชื่อไวน์ยังพอ จำได้ แต่จำเจ้าของไม่ไหวหรอก”

“ก็จริงนะ เขาอายุยังน้อยแต่เป็นเจ้าของบริษัทแล้ว แถมยังได้รับรางวัลอีกด้วย”

“ฉันคิดว่ารางวัลพวกนี้ทุกปีมันแบ่งๆ กันไปมากกว่า...จะได้ไปโรมต บริษัทไวน์ให้ทั่วแถบนี้” ซินดี้วิจารณ์ ยังไม่ทันได้ถกเถียงกันพิธีกรก็ขึ้นไปบนเวทีอีกครั้ง ซินดี้จึงเสียวเสียวลง บุษบาบรรณลืมหืมตาของเพื่อนไปทันที เพื่อตั้งใจฟังพิธีกรที่กล่าวชื่นชมไวน์ยี่ห้อ ‘ฟ็อกซ์ครีก’ ซึ่งต้นกำเนิดชื่อมาจากลำธารสายเล็กๆ ชื่อฟ็อกซ์ ที่ไหลผ่านที่ดินลงสู่ทะเลสาบติดกับไร่องุ่น

หลังจากนั้นเจ้าของบริษัทไวน์หลายแห่งขึ้นไปร่วมแข่งขันประสม-การณของต้นบนเวทีบ้าง จนใกล้ถึงเวลารับประทานอาหารเย็น แยกก็แยกย้ายกลับโรงแรมของตน เพื่อจะได้กลับมาที่งานเลี้ยงอาหารค่ำอีกครั้ง ซึ่งจัดในห้องอาหารที่อยู่ถัดจากห้องประชุม บุษบาบรรณในฐานะนักศึกษาที่ร่ำเรียนเกี่ยวกับการทำไวน์ อาสามาทำงานนี้เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ เธอมีหน้าที่คอยดูแลความเรียบร้อยพร้อมทั้งดูแลให้แขกที่มาร่วมประชุม ได้รับอาหารและชิมไวน์อย่างทั่วถึง ซึ่งสปอนเซอร์งานนี้ก็คือสมาคมธุรกิจไวน์ของรัฐ และไวน์ที่นำมาเลี้ยงแขกก็มาจากเจ้าของบริษัทไวน์ที่มาร่วมงานนี้เอง

อากาศที่ร้อนอบอ้าวยามบ่ายจวบจนถึงเย็น ทำให้ฟลคอนต้องถอดเสื้อเชิ้ตออก เหลือเพียงเสื้อกล้าม หลังจากกระซอกเหงื่อทั้งเมื่อสิบนาที่

ก่อนที่โกดังเก็บไวน์ ทันทีที่รู้ว่าอัลเบิร์ต คนขับรถส่งสินค้าห้องเสียกะทันหัน และต้องเข้าห้องน้ำบ่อยจนหมดแรงเดิน และเด็กใหม่ผู้ช่วยขนของก็อายุแค่อายุห้าปี ยิ่งขับรถไม่ได้ เขาจึงให้พนักงานที่บริษัทพาอัลเบิร์ตไปโรงพยาบาลด่วน เวลานี้ พนักงานส่วนใหญ่ก็เก็บข้าวของกลับบ้านไปหมดแล้ว เหลือแต่เขาที่เพิ่งเสร็จงานและกำลังจะตามเดวิดไปร่วมงานเลี้ยง จำต้องรีบขับรถขนไวน์ไปส่งที่ศูนย์ประชุมก่อนเวลาอาหารเย็นจะเริ่มตั้งขึ้น

เวลาหกโมงเย็นในฤดูร้อน หากดินแดนทะเลทรายที่ชื่อเกรตเบซิน-เดสเสิร์ต (Great Basin Desert) กลางรัฐบริติชโคลัมเบีย พระอาทิตย์ยังส่องแสงสว่างจ้า ยิ่งฤดูร้อนก็ยิ่งแผดเผาจนทุกสิ่งแห้งกรียม แอร์บรรถขนของก็ดับเสียอีก ดังนั้นเหลือเชื้อเพลิงถูกถอดตามเป็นรายการถัดไป

พอไปถึงสถานที่จัดงาน เขาก็วนรถไปจอดด้านหลังอาคาร และเข้าไปสอบถามเจ้าหน้าที่สาวผู้หนึ่งที่ส่งยิ้มอย่างหวานหยดย้อยแม้ท่าทางจะร้อนรน

“สวัสดีครับ ผมมาส่งไวน์จากฟ็อกซ์ครีก”

“คุณเพิ่งมาถึงหรือคะ เมื่อกี้เพื่อนฉันแจ้งมาว่าคนส่งของจะมาถึงช้าหน่อย”

“ครับ พอดีมีเหตุฉุกเฉิน ที่จริงต้องมาตั้งแต่กลางวันแล้ว ว่าแต่จะให้ผมเอาลงที่ไหนครับ” ฟิลคอนอธิบายยืดยาว เพราะรู้สึกถูกใจอัธยาศัยของเธอ และชอบสำเนียงแปร่งๆ แต่ฟังแล้วอ่อนหวาน ต่างจากคนขาวที่มักจะมองลูกครึ่งอินเดียนแดงด้วยสายตาดูหลากหลายอารมณ์จนเขาขี้เกียจแยกแยะและชินเสียแล้ว แต่ผู้หญิงคนนั้นดูเหมือนจะยิ้มให้เขาจากใจจริง

“ตรงโน้นเลยคะ ติดป้ายแยกเป็นหมวดหมู่เรียงตามอักษรไว้แล้ว แยกจะได้เลือกตามใจชอบ”

“ครับ” เขามองตามนิ้วที่เพนต์เล็บสไตล์ฝรั่งเศส ดูเหมาะกับนิ้วเรียวยาวเล็กๆ ของเธอ และก้มศีรษะรับ ก่อนจะเดินกลับไปที่รถเพื่อช่วยเจมี

บุตรชายของพนักงานในหมู่บ้านที่มาทำงานในช่วงฤดูร้อนชนล้งไวน์จำนวนสิบสี่ลงจากรถบรรทุก

พอชนของเสรีจ ก็อดมองหาร่างอวบอ้อมของนักศึกษาเมื่อครู่อีกไม่ได้ เธอไม่ได้อ้วน แต่มีทรงอกอ้อมและเอวคอด สะโพกผายกลมกลิ้งสูงราวห้าฟุตห้านิ้ว แต่เรือนร่างกะทัดรัดแบบนี้แหละที่ต้องตาต้องใจของผู้ชายส่วนใหญ่ ไม่เว้นกระทั่งเขา พอเหลือบเห็นเธอกำลังตรวจดูล้งไวน์ที่เตรียมจะเสิร์ฟอยู่ไม่ไกล จึงเข้าไปล่ำลา

“เสรีจเรียบร้อยแล้วครับ”

“อ้อ ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ” เธอหันมายิ้มอวดฟันสวยเป็นระเบียบให้เขาอีกครั้ง รอยยิ้มนั้นสดใสไปจนถึงดวงตาเหมือนครั้งแรก เป็นรอยยิ้มที่เขาไม่ค่อยจะได้รับการผู้หญิงเห็นเขาในเสื้อกล้ามและเหงื่อโซมกายเช่นนี้ สายตาเขาเหลือบมองป้ายชื่อเธอโดยอัตโนมัติ และพิมพ์

“บู้สซาบาบัน พี.”

“บุษบาบรรณค่ะ” เธอช่วยแก้ไขให้ “ชื่อไทยอ่านยากหน่อย”

“อ้อ...” เขาพยักหน้ารับรู้...มองดวงหน้าหวานอย่างชาวเอเชียด้วยความชื่นชม เธอไม่ใช่คนสวย แต่น่ารัก มีเสน่ห์...โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามริมฝีปากอวบอ้อมคลี่ยิ้มเต็มที่...

แล้วเขาก็แนะนำตัวบ้างตามมารยาท หลังจากได้รู้ชื่อฝ่ายหญิง

“ผมชื่อฟัลคอน ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“เช่นกันค่ะ” เธอล้งเลเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปจับมือใหญ่ที่ยื่นค้างไว้ ทำทางไม่ค่อยชินกับธรรมเนียมเช่นนี้ เพราะแกมนวนลมีลีลามุระเร็วขึ้นและหลุบตาลง แต่ก็ไม่ถึงกับเสียมารยาท เพียงแค่วินาทีเดียวที่มือเล็กนุ่มนิ่มอยู่ในอุ้งมือเขา แล้วเธอก็ดึงออก

“วันนี้ เธอทำอะไรอยู่ล่ะ อาจารย์เรียก บอกว่าใกล้ถึงเวลาแล้วนะ” เสียงเรียกจากด้านหลัง ทำให้ทั้งคู่หันขวับพร้อมกัน พอเห็นว่าเป็นใคร เธอก็รีบเอ่ยขอตัว

“ฉันต้องไปแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะคะที่นำไวน์มาส่งทันเวลา” เธอบอก พร้อมกับหมุนตัวจากไปอย่างรวดเร็ว

“ใครเธอ?” ซินดี้มองร่างสูงที่ทอดสายตาดูตามเพื่อนสาวมา อดถามไม่ได้

“ไม่รู้เหมือนกัน เขามาส่งไวน์ของคุณเดวิดที่เธอบอกยังไงล่ะ ฉันบอกให้เอาไปวางที่ป้ายติดตามตัวอักษร เสร็จแล้วเขาก็มาทัก”

“คนขับรถส่งของรี?” ซินดี้ขมขื่นถาม ทำหน้าคล้ายเสียดาย...

“คงนั่นมั้ง เธอถามทำไม”

“เปล่า” สาวแคเนดาพยักไหล่ “แค่เสียดาย เห็นหล่อล่ำดี แต่ถ้าเป็นคนขับรถส่งของก็ขอบาย ยิ่งเป็นเฟิสต์เนชั่นด้วย...” รุ่มเมตสาวลากเสียง...บุษบาบรรณอดหันกลับไปมองเขาอีกครั้งไม่ได้ เห็นเขาเดินขึ้นรถไปกับเด็กหนุ่มแล้ว ซินดี้ไม่ต้องพูดจนจบ เธอก็รู้ว่าในสายตาของคนขาว...หลายคนยังอดเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างสีผิวไม่ได้ ยิ่งเป็นคนใช้แรงงานก็ยิ่งให้คะแนนติดลบแทบไม่ทัน สำหรับเธอแล้ว...บิดาและมารดาสอนเสมอว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่าในตัวเอง ดังนั้นจึงไม่ควรดูแคลนใครไม่ว่าเขาจะเป็นคนชนชั้นใดระดับใดก็ตามที่

บุษบาบรรณถอนใจเบาๆ นึกชมว่าเขาหน้าตาดีอย่างที่เพื่อนวิจารณ์จริง...แต่ก็เท่านั้น...เพราะอีกไม่ถึงเดือน เธอก็จะจบการศึกษา และบินร้อไปจากที่นี่ทันที ซาตินี่เธอคงไม่มีวันได้เจอเจอเขาอีก...ชื่อฟลคอนจึงถูกลืมเลือนไปในชั่วข้ามคืน...

ฟลคอนมองตามเรือนร่างสมส่วนในกระโปรงสุทเธียบร้อย และสะโพกที่ขยับไหวตามขาที่ก้าวเดินอย่างเสียดาย และยิ่งเสียดายซ้ำสองเมื่อเห็นแหวนเงินวงเล็กๆ บนนิ้วนางข้างซ้ายของเธอ แต่กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่รวยรินจากกายสาวทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าเป็นกลิ่นอะไร พอหมุนตัวก็พลอยกมือสุดตามความหอมที่ติดอยู่บนมือโดยอัตโนมัติ แล้วรีบลดลงอย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นเด็กชายผู้ช่วยยกคิ้วหลิวตา...เขาตีหน้าเคร่งขรึมถาม

“รถเข็นเก็บแล้ววี”

“เรียบริ้อยแล้วครับบอส ที่นี้จะให้ผมขับกลับไ้เลยหรือเปล่าครับบอสจะได้ไปร่วมงานราตรีสโมสรหรรษา”

“ฝันไปเถอะไอ้หนู” เขาหัวเราะกับความอยากขับรถของเด็กที่เพิ่งหัด แต่เขาจะไม่ปล่อยให้ใจเผลอทำเช่นนั้นได้แน่ แล้วก็ก้มมองตัวเอง กางเกงสูทราคาแพงเต็มไปด้วยคราบฝุ่น ตัวก็เหม็นเหม็นอ้อ แต่เห็นก็หมดอารมณ์จะไปป็นหน้าต้อนรับแขกกับเดวิดอีก จึงล่าถอยหน้า

“อย่าดีกว่า ให้เดพรับมือเองแล้วกัน เรื่องรับแขกเขาเก่งอยู่แล้ว กลับบ้านไปนอนดูหนังให้สบายใจสนุกกว่าเยอะ” เขาตัดสินใจ ก่อนจะล้วงโทรศัพท์มือถือถือ โทร.หาพี่ชาย และบอกเล่าเหตุการณ์อย่างรวบรัด เพื่อไม่ให้เดวิดโน้มน้าวให้เขามาร่วมงานได้ เพราะรู้ว่าพี่ชายจงใจคนเก่งแค่นี้

“เท่านี้ก็เรียบริ้อย” เขายกคิ้วข้างเดียวให้เด็กหนุ่ม “ไปกันเถอะ จะได้แวะไปดูอัลเบิร์ตด้วยว่าต้องนอนโรงพยาบาลหรือเปล่า หรือหอบให้กลับบ้านได้แล้ว”

“ครับบอส” เด็กหนุ่มกระโดดขึ้นรถ แล้วสองชีวิตก็ขับรถออกไปจากศูนย์ประชุม ปล่อยให้แขกหรือผู้มีเกียรติได้ดื่มด่ำกับไวน์รสชาติเยี่ยมตามสะดวก...หากภาพความน่ารักของนักศึกษาสาวไทยผู้นั้นยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำระหว่างทางขับรถกลับไร่ที่อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเมือง...แต่ไม่นาน เขาก็ลืมเลือนไปพร้อมๆ กับงานในไร่ที่เพิ่มพูนขึ้น เพราะเริ่มเข้าสู่ช่วงเวลาอันแสนวุ่นวายในการปลูกองุ่น...และมิงงานอีกมากมายรออยู่ในฤดูเก็บเกี่ยวที่จะมาถึง

เพียงแค่นี้ไม่กี่วัน บุษบาบรรณต้องเผชิญกับปัญหาใหญ่ที่สุดของชีวิต เธอแทบไม่เชื่อสายตาตนเองเลย...และต้องขยี้ตาซ้ำแล้วซ้ำอีกเมื่อพบว่าชายหนุ่มที่กำลังกอดรัดหึงสาวผู้หนึ่งอยู่ในภาพบนเฟซบุ๊ก คือโมคิน

ผู้ชายที่เป็นแฟนของเธอมาเจ็ดปีเต็ม และสัญญากันว่าจ้างงานทันทีที่เธอเรียนจบ

น้ำตาของเธอพร่างพรูราวกับทำนบเขื่อนแตก เป็นเวลานานชั่วโหมงเต็ม ที่มีมือดีทยอยลงรูปซึ่งค่อยๆ เผลยทีละนิดว่าผู้หญิงคนนั้นกับแฟนของเธอคบหากันอย่างสนิทสนมมาพักหนึ่งแล้ว

โกคินเป็นหนึ่งในเพื่อนของเธอบนเฟซบุ๊ก เขาต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เธอตัดสินใจโทรศัพท์ไปหาเขาที่เมืองไทย ทันทีที่ได้ยินเสียงของเขา เธอโพล่งออกไปพร้อมเสียงสะอื้น

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร?”

โกคินอึ้งไปหลายวินาที...ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อย

“บุษ ผมขอโทษ...ผมพยายามห้ามหนูนิดแล้ว แต่เธอต้องการจะบอกความจริงให้คุณรู้”

“ความจริงเรื่องอะไร มีอะไรปิดบังฉันไว้ฉันหรือ?” เธอสะอื้นให้

“บุษ ใจเย็นๆ นะ ที่จริงผมจะบอกเรื่องนี้กับคุณนานแล้ว แต่ผมไม่อยากทำร้ายจิตใจคุณ”

“แล้วสิ่งที่คุณทำนี่มันไม่ทำให้ฉันเจ็บปวดอีกหรือไง” เธอโมโหสุดขีด

“ผมรู้...และผมเสียใจจริงๆ หนูนิดเป็นลูกสาวของอาสาสมัคร ท่านผู้กำกับฯ ชื่อตั้งของที่นี่ ซึ่งพ่อของผมอยากให้แต่งงานด้วย ผมขอโทษจริงๆ ที่ไม่กล้าบอกเรื่องนี้กับคุณ”

“อะไรนะคะ” เธอใจสั้นทิว “คุณจะบอกว่าคบกับผู้หญิงคนนั้นหรือคะ”

“ที่จริง...ผมพยายามปฏิเสธพ่อมาตลอดเพราะรักคุณ จนกระทั่งหนูนิดเรียนจบมหา'ลัยจากอังกฤษ ผมเพิ่งได้เจอเธอ...”

“สรุปว่าคุณกับเธอคบกันใช่ไหมคะ” บุษบาบรรณแผดเสียงดัง โกรธที่ไม่ได้รับคำตอบ แกมโกคินยังพูดจ้ออ้อมโลกจนสุดจะทน แล้วเขาก็

ตอบมาแบบสายฟ้าฟาด

“ใช่ เราคบกัน และจะแต่งงานกันปลายปีนี้ ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันแล้ว”

“คุณพระช่วย...” โทรศัพท์ที่ถืออยู่แทบร่วงหล่น...ใจสั่นหวิวๆ คล้ายเป็นลม...หากโลกแหกสลายไปต่อหน้า เธอก็คงไม่รู้สิกรู้สา ปากกระซิบบอกไปตามใจคิด “...แล้วสัญญาของเราล่ะคะ คุณสัญญาไว้ว่าถ้าฉันเรียนจบกลับไป เราจะแต่งงานกัน และร่วมกันสร้างบริษัทไวน์ของคุณให้มั่งคั่งเสียงโด่งดังในเมืองไทย...”

“ผมเสียใจจริงๆ เรารอคอยไม่ไหวแล้ว พ่อจ้างผู้เชี่ยวชาญจากฝรั่งเศสมาดูแล และบอกอีกว่า เราพึ่งพาคุณไม่ได้หรอก เพราะเพิ่งเรียนจบ ประสบการณ์ยังน้อย”

“ถ้าอย่างนั้น...ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันทำลงไป...เท่ากับสูญเปล่า... ความหวัง...ความรัก...อนาคต...ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว” เธอปล่อยโฮอย่างสุดกลืน

“อย่าพูดอย่างนั้นสิบุษ ผมรู้ว่าคุณเป็นคนเข้มแข็ง และเข้มแข็งมาโดยตลอด ถึงไม่มีผม คุณก็อยู่ต่อไปได้”

บุษบาบรณรู้ว่าเธอเป็นคนเข้มแข็ง ต่างจากโกคินที่อ่อนโยน ซ้ำเกรงใจ จนบางครั้งเธออดค่อนข้างไม่ได้ว่าเขาเป็นลูกแหง่ แม้จะแตกต่างกันแต่ทั้งสองก็คบกันมาได้ยาวนาน และวางแผนกันว่าเขาเรียนด้านบริหาร ส่วนเธอจะดูแลเรื่องการทำไวน์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้เธอต้องมาลงเอยที่นี่ แล้วทุกอย่างก็จบสิ้นไปพร้อมๆ กับความหวัง

“คุณรักเธอมากกว่าฉันใช่ไหมคะ?” เธอถาม...หัวใจเจ็บปวดราวกับถูกขยี้เมื่อเขายังไปอีกครั้ง

“ใช่...ผมคิดว่าผมรักเธอมาก...”

“ขอบคุณที่ตอบค่ะ...” เธอกระซิบบอกแล้วกดตัดสัญญาณ ห่มตัวลงบนเตียงเพื่อร้องไห้ให้สาสมกับความโง่ของตนตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมา

ฟิลคองลิ้มผู้หญิงไทยคนนั้นไปแล้วเพียงแค่นี้ไม่ถึงเดือน...แต่เขาแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง เมื่อเห็นจดหมายพร้อมประวัติการทำงานของบริษัทในมือ ปะปนกับกองจดหมายนักศึกษาที่สมัครมาฝึกงานปีใหญ่

“พอให้แกเลือก” เดวิดย้ำอีกครั้ง “ให้ตัดนักศึกษาเข้ามาฝึกงานได้เพียงคนเดียว”

“ปีก่อนเลือกตั้งห้าคน” เขาทิ้งไป ปกติพี่ชายต่างบิดาจะดูแลงานบนออฟฟิศ และแทบจะเรียกว่าเป็นเลขาฯ ของ โจ เทอร์บาสเก็ต บิดาของเขาซึ่งเป็นชาวอินเดียนแดงเผ่าโอคานากัน หรือเรียกกันอย่างสุภาพว่า เฟิสต์เนชั่น แทนการเรียกอย่างดูแคลนในอดีต บิดาเขาก่อตั้งบริษัทนี้ขึ้นมาด้วยสองมืออันแข็งแรง ด้วยน้ำพักน้ำแรงจนกระทั่งมีบริษัทใหญ่โตและไร่องุ่นกว้างขวางขนาดนี้

โจ เทอร์บาสเก็ต ได้รับการยกย่องจากสมาชิกทุกคนในหมู่บ้าน เพราะสร้างรายได้ให้แก่ชาวอินเดียนแดงในเขตสงวนซึ่งอยู่ติดกับไร่ ทำให้ทุกคนที่ยังมีเรี่ยวแรงได้มีงานทำ ไม่ต้องพึ่งพาเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลเพียงฝ่ายเดียว เหมือนชนพื้นเมืองอีกหลายกลุ่มในประเทศ

เขาเริ่มต้นจากการปลูกองุ่นส่งไวเนอร์ พอไร่เริ่มขยายก็ผลิตไวน์ของตนเองขึ้นมา ด้วยความช่วยเหลือจากรัฐบาลแคนาดาที่ส่งผู้เชี่ยวชาญมาสอนวิธีบ่มไวน์ จนกระทั่งทำเองได้ในที่สุด

หากย้อนไปราวสามสิบปี ก่อนที่บิดาของเขาจะมีบริษัทใหญ่โตเป็นปีกแผ่นเช่นนี้ ก็ได้สร้างตำนานสะท้านเมือง ด้วยการแต่งงานกับมาร์กาเรต มารดาของเขาซึ่งเป็นหญิงผิวขาว หน้าตาสวยงามหมดจด อดีตคนรักที่ถูกครอบครัวของเธอกีดกันจนต้องแต่งงานไปกับผู้ชายที่แม่ต้องการ และมีบุตรชายหนึ่งคนคือเดวิด ภายหลังเลิกรากันไปเพราะฝ่ายชายแอบมีสัมพันธ์กับหญิงอื่น มารดาของเขาก็จึงขอหย่า เพื่อมาแต่งงานกับบิดาที่ยังมั่นคงในความรักต่อเธอ ขณะนั้นมีฐานะร่ำรวยขึ้นจากการทำไร่องุ่น

และมีบุตรอีกสองคนคือเขาและสกาย น้องสาวที่กำลังเรียนบริหารธุรกิจ ในมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐ เช่นเดียวกับเดวิด

ต่างจากเขาที่เป็นพวกกรรมกร ชอบทำงานกลางแดดในไร่่อ่งุ่นมากกว่างานบริหาร และไม่ชอบออกงานสังคมเจกเช่นบิตา เวลาว่างก็ส่งเดวิดไปแทนบ่อยๆ เรียกว่าหากไม่ใช่คนสนิทสนมกันจริงๆ บิตามักไม่ค่อยไปร่วมงาน ยิ่งระยะหลังนี้ ท่านกับมารดาชอบเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศ กลับมาก็ขับรถไปเที่ยวต่างเมืองกันตามลำพังบ่อยครั้ง งานทุกอย่างจึงปล่อยให้เป็นที่หน้าของเขากับเดวิดแทบทั้งสิ้น

ส่วนงานคัดเลือกนักศึกษาฝึกงานควรจะเป็นของเดวิด แต่จู่ๆ พ่อกลับโยนให้เขาหน้าตาเฉย จึงอดแปลกใจไม่ได้

“ปีก่อนแกมีปัญหากับพวกฝึกงานเยอะมาก จำไม่ได้รีว่าแกมีเรื่องชกต่อยกับเด็กๆ ปากเสียและมีพวกสอดแนมงานของเราด้วย” เดวิดเตือนความจำ

“จำได้สิ...อิม...รับคนเดียวันระอะ...” เขาพิมพ์...คิดถึงนักศึกษาปีก่อนที่พูดจาถูกสายเลือดผสมของเขา และเย้ยหยันบิตาที่เป็นชนพื้นเมืองว่าได้แต่งมืออเห่ารอความช่วยเหลือจากรัฐบาล ทั้งที่บิตากับมารดาของเขาซื้อที่ดินทำไร่่อ่งุ่นนอกเขตสงวน และเป็นเจ้าของที่ดินอย่างชอบธรรมหกเช่นคนแคนาดาทั่วไป ไม่ขึ้นกับกลุ่มสมพันธ์ชนพื้นเมืองอย่างที่ถูกเข้าใจผิดมาตลอดเพราะมีที่ดินที่อยู่ใกล้กัน เขาไม่โหดถึงขั้นลงมือชกต่อยกัน แล้วไล่ตะเพิดออกไปในสภาพบอบช้ำ

ฟลคอนพลิกเอกสารไปอีกหลายแผ่น พยายามจัดตาซึ่งในสมองให้ยุติธรรมที่สุด แต่ก็ยังเก็บหญิงคนนั้นไว้ในใจ และทั้งที่รู้ว่าเธออาจมีแฟนแล้ว แต่เขายังไม่ยอมตัดใจจากเธอ

“ที่ต้องให้แกเลือกก็เพราะแกต้องสอนงานเองเสียส่วนใหญ่ งานบนออฟฟิศแค่มือก้อาหิตย์ก็จบ แต่ในไร่แกต้องดูแลหลายเดือน ปีก่อนพี่เลือกเพราะเห็นสภาพเรียบบร้อยดี แต่กลับมารสร้างควมุ่นวายให้แก่ ปีนี้

พ่อก็เลยให้แกเลือก ไม่อยากให้แกอารมณ์เสียเหมือนปีก่อนอีก”

“งั้น...ก็ได้” เขาตอบสั้นๆ ก่อนจะพลิกเอกสารปีกใหญ่อีกรอบ แต่สายตาวนเวียนไปยังชื่อและนามสกุลอันยาวเหยียดของผู้หญิงคนเดิม รวบรวมมองเห็นตัวอักษรบนหน้ากระดาษของเธอชัดเจนที่สุด โดดเด่นเหมือนล้อมกรอบด้วยประกายไฟนีออนที่เดียว

“แกจะเอากลับไปอ่านก่อนไหม?” เดวิดเสนอ “พี่ไม่ได้รีบร้อน”

“อืม...ไม่ต้องหรอกครับ” เขาพลิกเอกสารเป็นรอบที่สาม และยังเห็นเด่นชัดอยู่เพียงชื่อเดียว...เอาละ...ไหนๆ ก็ไม่มีใครอยู่ในใจแล้วนี่

“คนนี่ละกัน” เขาก็จิ้มไปยังเอกสารที่เล็งเอาไว้แล้ว...ไม่มีเหตุผลใช้เพียงสัญชาตญาณล้วนๆ และกลางสังหรณ์ในส่วนลึกของจิตใจบอกให้เขาเลือกผู้หญิงคนนี้!

๒

บนใบสมัครไม่มีรูปถ่าย เพราะกฎหมายของประเทศนี้จะไม่เลือกคนจากใบหน้าและรูปลักษณ์ภายนอก ถือว่าเป็นการกีดกันอย่างหนึ่ง ดังนั้นในใบสมัครงาน จะไม่ระบุเพศ สถานภาพสมรส แม้กระทั่งวันเดือนปีเกิด ผู้สมัครทำงานมีคุณสมบัติตามที่ระบุในประกาศรับสมัครก็พอ

“หือ...แกเลือกผู้หญิงรี” เดวิดชะงักหน้ามาตุ เห็นชื่อในใบสมัครยาวเหยียดก็เดาว่าเป็นผู้หญิง

“ครับ ผู้หญิง พ่อไม่อยากมีปัญหาไม่ไช่รี ก็เลือกผู้หญิงและเป็นคนต่างชาติเสียเลย ถึงจะมาสืบความลับ ก็เอากลับไปใช้ประเทศของเธอโน่น”

“ประเทศอะไร” พี่ชายอ่านใบสมัคร ก่อนจะพยักหน้ารับ “ไทยแลนด์...อืม น่าสนใจ แกเลือกได้เร็วดีนี่”

เขาทำหน้าเบื่อหน่าย กลบเกลื่อนความรู้สึกผิดในใจ

“ผมหลับตาจิ้มเอา” ฟิลคอนปด ก่อนจะรวบเอกสารบนโต๊ะให้พี่ชาย “เอาละ ผมขอตัวไปทำงานดีกว่า พี่ไม่มีธุระอะไรกับผมอีกแล้วไช่ไหมครับ” เขาเดินแก้อ้อถอยหลัง

“ไม่มีแล้วละ” เดวิดตอบและหยิบเอกสารของผู้หญิงที่ฟัลคอนเลือกออกมา “พีจะให้เบรنداตอบจดหมาย อาทิตย์หน้าคงเรียกมาคุยได้ว่าแต่แกจะสัมภาษณ์เองไหม?”

“อย่าเลยครับ พีจัดการเองดีกว่า” เขาปฏิเสธไปอย่างรวดเร็ว และตั้งตัวขึ้น “เอาไว้พร้อมจะส่งตัวให้ผมเมื่อไหร่ ผมจะมาคอยรับต่อจากพีก็แล้วกัน”

เดวิดหัวเราะเบาๆ กับท่าทางเรื่อยๆ เอื่อยๆ ของน้องชายต่างบิดา ผู้อายุน้อยกว่าเขาแค่สามปี หากมีความคิดเป็นผู้ใหญ่เกินตัว มีความรับผิดชอบเต็มเปี่ยมสำหรับชายวัยยี่สิบแปดปีเช่นนี้ นั่นเป็นเพราะใจได้สอนบุตรชายคนเดียวมาตั้งแต่เด็ก เขาจำได้ว่าเมื่อฟัลคอนอายุห้าขวบ ก็ต้องลงไปขุดดินปลูกองุ่นกับใจแล้ว ส่วนเขา ซีโรค เจ็บออตๆ แอดๆ ใจจึงไม่ยอมให้ลงไปคลุกดิน จวบจนเรียนจบไฮสกูลก็ส่งเรียนบริหาร ร่างกายของเขาจึงแทบไม่เคยตรากตรำทำงานกลางแดดเลย

ขณะที่ฟัลคอนนั้นผิวกลายเป็นสีทองแดงทุกฤดูร้อน เข้มจัดจนแทบดูไม่ออกว่ามีเลือดของคนขาวผสมอยู่ในกาย แม้แต่ใบหน้าที่ถ่ายทอดความดุดันของบิดามาไม่น้อย โชคดีที่ได้ความสวยของมารดาเจอบ้าง จึงทำให้น้องชายจมูกโด่งกว่าบิดา ใบหน้าก็คมสันดงามต่างจากคนพื้นเมืองส่วนใหญ่ จนเขานึกชมว่าฟัลคอนเป็นตัวอย่างของการผสมผสานสายเลือดได้ลงตัว กลมกลืน พอเหมาะพอเจาะไปหมด หากเจ้าตัวแทนที่จะดูแลตัวเองบ้าง กลับปล่อยให้ผมยาวประบ่ารุงรัง วันดีคืนดีก็เปียผมราวกับเป็นอินเดียนแดงขนานแท้ ผูกแถบรัดหน้าผากที่ปักด้วยไหมหลากสีเป็นลวดลายของเผ่า กันผมด้านหน้าไม่ให้ตกมาระดวงตา ดูเหมือนคนป่าที่หลุดออกมาอยู่กลางไร่่อ่งุ่น แต่หล่อแบบเซอร์ๆ เก๋อ่นๆ นี้อะไรๆ ที่สาวๆ ชอบใจกันนัก

แน่นอนว่า สาวๆ จากหมู่บ้านต่างหวังจะได้รับกรเลี้ยวแลจากฟัลคอนสักครั้ง แต่ปรากฏว่าเขาไม่แม้แต่จะชายตามองผู้หญิงคนไหนเลย

จึงไม่มีผู้ใหญ่นายหญิงกล้ามาเสียบๆ เคียงๆ ตามประเพณีของเผ่าแต่ครั้งโบราณ ยกเว้นหลุยส์ เพื่อนสนิทของโจ ที่ทำไร่อยู่อยู่ทางใต้ของลำธาร ซึ่งมีบุตรสาวหลายคน และหวังว่าจะให้ใครสักคนเป็นสามีบ้านนี้ จึงพูดที่เล่นที่จริงหลายครั้ง แต่ฟัลคอนก็ยังไม่แสดงท่าทีว่าจะสนใจ

“ถ้าไม่มีอะไร ผมจะไปทีโกดิง ฟอบอกว่าอยากให้เราเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับเทศกาลไวน์ที่กำลังจะมาถึง นักท่องเที่ยวคงแวะมาเยอะ ผมอยากเข้าไปตรวจสต็อกสักหน่อย”

“เอลิ” เดวิดพยักหน้ารับ ก่อนจะกดโทรศัพท์เรียกเบรندا เลขานุการณีสาวใหญ่เข้ามารับเอกสารพร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่เดินสวนออกไป...

เดวิดมองตาม...รู้สึกรังเกียจน้องชายที่มีทุกอย่างครบครันอย่างที่ใครสักคนฝันถึง อีกไม่นาน ไร่ของเขาและบริษัทแห่งนี้ก็จะตกเป็นของฟัลคอนและสกาย ในฐานะลูกเลี้ยง อย่างมากก็ได้แค่ส่วนแบ่งเล็กๆ น้อยๆ คงไม่ได้ถือหุ้นใหญ่อย่างสายเลือดทั้งสอง...แต่เขาก็ควรพอใจ เพราะโจเลี้ยงดูเขามาอย่างดีตลอดสามสิบปีที่ผ่านมา และยังมีมอบความมั่นคงในหน้าที่การงานให้อีก...

ผู้จัดการใหญ่แห่งไรฟ์ออกซ์ครีกได้แต่ทอดถอนใจ...ร่างสูงใหญ่ก้าวเอื่อยๆ ทักทายเลขาฯ สาวใหญ่ และพนักงานทุกคนไปตลอดทางอย่างคนอัธยาศัยดี แต่เดวิดรู้ว่า...ภายใต้ท่าทางสบายๆ นั้น มีเลือดนักสู้ตามชาติพันธุ์อย่างเต็มเปี่ยม เขาเคยเห็นฟัลคอนชกเพื่อนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยมาแล้วกับตา ผู้ชายสามคนพ่ายแพ้ให้แก่น้องชายของเขาเพียงคนเดียว เพียงแค่ได้ยินคำตักเตือนจากบิดาที่แต่งงานไปกับโจเท่านั้น เลือดของฟัลคอนก็เดือดพล่านพร้อมกำปั้นที่เหวี่ยงไปโดยอัตโนมัติ

แม้ผู้คนในประเทศนี้จะรู้ว่าการเหยียดสีผิวเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่ยังมีคนผิวขาวจำนวนมากที่มองคนพื้นเมืองอย่างดูถูกดูแคลน บางคนกลัวกฎหมาย จึงไม่กล้าพูดออกมา แต่บางคนคะนองหนอยก็กระช้ำเข้าเหย้า โดยเฉพาอย่างยิ่งพวกวัยรุ่นปากกล้าอย่างนักศึกษาฝึกงานปีก่อน

แต่พอฟิลคอนเอาจริง เด็กทั้งกลุ่มถูกชกลงไปกองกับพื้นในเวลาไม่ถึงห้านาทีและถูกตะเพิดออกจากไร่ ดังนั้น คนรอบตัวจึงไม่เคยมีใครกล้าพูดพาดพิงถึงสายเลือดผสมของเขานี้ นอกจากแอบนินทาลับหลัง แต่ฟิลคอนก็ไม่เคยใส่ใจ หากรู้ถึงเหตุเมื่อไหร่ เดวิดรู้ว่าจะต้องเป็นเรื่องแน่

“คุณฟิลคอนคิดยังไงถึงได้เลือกผู้หญิงคนนี้จะ”

เบรนดา หญิงจากในหมู่บ้านที่ทำงานกับบริษัทมาตั้งแต่อายุสี่สิบห้า ปัจจุบันล่องเข้ากลางสี่สิบอ่านเอกสารที่เขายื่นให้แล้วตั้งข้อสงสัย

“ไม่รู้เหมือนกัน เห็นบอกว่าจิ้มเลือกเอา” เขาตอบเลขาฯ สาวใหญ่

“แปลก ปีก่อนๆ มีคนต่างชาติสมัครมาเยอะแยะ ไม่เห็นจะสนใจบอกว่าไม่รู้เรื่อง แล้วนี่จะไหวหรือคะ” หล่อนดึง

“เอาเถอะน่า เรื่องของเขา ก็พอให้เลือกเขาก็เลือกแล้ว จะดีหรือไม่ดีก็ต้องคอยดูกันไป”

“ค่ะ” สาวใหญ่ที่ทำตัวเป็นที่เลื่องลือของชายหนุ่มทั้งสองพึมพำรับ แต่ก็อดแปลกใจไม่ได้

“เขียนจดหมายตอบเธอไป อาทิตย์หน้าเรียกมาคุยกันเล็กน้อย ถ้าไม่ติดอะไรก็เริ่มต้นฝึกงานได้เลย” เดวิดสรุปสั้นๆ “ส่วนเทศกาลไวน์เราได้ชิมแล้วใช่ไหม”

“ได้แล้วค่ะ คราวนี้เสียค่าประมูลด้านหน้าไปมากเหมือนกัน ราคาสูงกันหนัก” เลขาฯ บ่นอุบ เพราะแต่ละปี ก็มีคู่แข่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งบริษัทเกิดใหม่มีทุนหนา บริษัทเก่าชื่อเสียงโด่งดัง ต่างก็ทุ่มกันสุดตัวทั้งนั้น

“เอาเถอะ ปีละสองครั้งเท่านั้น จ่ายเงินเยอะหน่อยแต่ก็คุ้ม ถ้าได้จุดที่เตะตาผู้คน ก็เพิ่มยอดขายขึ้นอีกเยอะ อย่าลืมนะว่าคุณเป็นคนสอนผมเอง” เขาเตือนความจำเลขาฯ ผู้ทรงประสิทธิภาพ “เอาละ ขอรายละเอียดผมด้วย ผมจะได้บอกพ่อ”

“ค่ะ เตียวบ่าๆ ฉันทจะเอาเอกสารมาให้คะ” หล่อนบอก ก่อนจะ

เดินออกจากห้องไป เดวิดจึงหันกลับมาสนใจงานตรงหน้าอีกครั้ง...และลืมเรื่องนักศึกษาฝึกงานไปแทบจะทันที...ซึ่งเขาไม่คาดคิดว่า ผู้หญิงที่ฟัลคอนเลือก...จะทำให้บริษัทนี้วุ่นวายไปอีกหลายเดือนข้างหน้าเลยทีเดียว!

รถกระบะกลางเก๋ากลางใหม่ของซินดี้แล่นจากไปแล้ว...บุษบาบรรณยืนมองอาคารทรงสเปนสีน้ำตาลแดงที่มีระเบียงเป็นซุ้มโค้งสูงเท่าตึกสองชั้นตรงหน้าด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก รู้แต่ว่าจะต้องชนกระเป๋าดูทางสองใบ ซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวทั้งหมดเข้าไปด้านใน เพื่อแนะนำตัวว่าเธอคือนักศึกษาที่จะมาฝึกงานในอีกสี่เดือนข้างหน้ากับใครสักคนที่มีหน้าที่ดูแลเธอ

เธอเหลียวซ้ายแลขวา แต่ไม่เห็นใครผ่านเข้ามาในสายตาสักคน คิดว่าทุกคนคงไปทำงานในไร่กันหมด และคงจะขอความช่วยเหลือจากใครไม่ได้นอกจากตัวเอง เพราะซินดี้ก็ต้องรีบไปทำงานของตนเองเช่นกัน เธอจึงไม่กล้าขอเพื่อนซึ่งบัดนี้กลายเป็นอดีตรูมเมตเพราะแยกย้ายกันไปทำงานของตนหลังจบการศึกษาเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน แค่อขอให้ซินดี้มาส่งก็เกรงใจนักหนาแล้ว

แน่นอนว่าซินดี้ได้งานทันที เพราะเป็นชาวแคนาดา พูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว และมีสิทธิ์ทำงานได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ในขณะที่เธอยังพูดภาษาอังกฤษได้เท่าที่คนไทยซึ่งมีพื้นฐานภาษาดีและฝึกพูดมาแค่หนึ่งปีเท่านั้น ไม่อาจเทียบเท่ากับเจ้าของภาษาที่พูดมาตลอดชีวิตได้ที่สำคัญวิชานักเรียนทำให้ไม่มีสิทธิ์ทำงาน จึงได้แต่ส่งใบขอฝึกงานไปยังบริษัทต่างๆ ซึ่งเธอไม่คิดเลยว่า จะมีบริษัทไหนที่เพิ่งได้รางวัลของโอคานากันตอบรับ ทันทีที่ได้รับจดหมาย เธอถึงกับตกใจ ทำอะไรไม่ถูกไปหลายนาที...

ทั้งที่จริงแล้ว เวลานี้เธอควรจะไปเก็บข้าวของกลับบ้านเมืองไทย เพื่อเริ่มต้นทำงานที่บริษัทไวน์ของโกคิน แฟนหนุ่มที่คบหากันมายาวนานนับตั้งแต่นั้น

เรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง...และป้านี้เธอควรเตรียมตัวเพื่อเป็นเจ้าสาวของเขา...หาก...ทุกอย่างไม่เปลี่ยนแปลง...จนกระทั่งสายเกินไป

บุษบาบรรณจำได้ดีว่าเขาเป็นตัวตั้งตัวตีให้เธอมาร่ำเรียนต่อด้านการทำไวน์ที่แคนาดา บอกว่า หลังการแต่งงานทั้งสองจะต้องช่วยกันบริหารบริษัทผลิตไวน์ของครอบครัวให้ขยายใหญ่ไปทั่วประเทศ ด้วยเขาเป็นบุตรชายคนเดียวของพ่อแม่ ที่ถูกตั้งความหวังไว้มาก

โกคินให้เหตุผลอีกว่าเขาเหมาะสำหรับงานบริหาร ส่วนด้านการผลิตเธอจึงเป็นตัวแทนที่เขาไว้วางใจที่สุด ในอนาคตเธอจะต้องดูแลการผลิตไวน์ให้แก่บริษัท

ด้วยความรักและไว้เนื้อเชื่อใจ เธอจึงอ่อนน้อมบิดามารดาขอมาเรียนต่อ ทั้งที่เลือกประเทศที่มีค่าใช้จ่ายถูกที่สุดแล้ว แต่บิดาและมารดาที่เป็นข้าราชการประจำทั้งคู่ ต้องถอนเงินเก็บทั้งหมดมามอบให้เธอ และจำนองบ้านกับธนาคาร ได้แต่หวังว่า หลังแต่งงานแล้วเธอจะได้เงินจากค่าสินสอดมาไถ่ถอน และส่งเสียน้องอีกสองคนให้ได้เรียนสูงๆ ต่อไป

แต่คิดถึงความลำบากของบุพการี น้ำตาของเธอก็เห็บรินไหล จนต้องรีบบีบจมูกไว้ และกลั้นหายใจลักพัก น้ำตาจึงค่อยเหือดแห้ง

และมันทำท่าจะเอ่อท้นอีกครั้ง เมื่อคิดถึงภาพของโกคินที่กอดรัดแฟนใหม่บนเฟซบุ๊ก ซึ่งเธอยังไม่กล้าบอกบิดาและมารดาถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไป...หากพวกท่านรู้...ว่าเธอจะไม่มีโอกาสได้เป็นสะใภ้ของตระกูลดังทางภาคอีสานแล้ว พวกท่านคงเสียใจ และโอกาสที่จะได้ไถ่ถอนบ้านคืนจากธนาคารแทบไม่มี ถึงกลับไปจะมีงานทำที่ไร่ไวน์ในเมืองไทย เงินเดือนก็คงไม่มากพอจะจ่ายคืนธนาคารได้อย่างที่ตั้งใจ เพราะประสบการณ์ของเธอยังน้อย และบริษัทไวน์ส่วนใหญ่ นิยมจ้างชาวต่างชาติที่มีชั่วโมงบินสูงไปควบคุมการผลิตไวน์ชั่วระยะเวลาหนึ่ง มากกว่าจะจ้างคนงานที่ไร้ประสบการณ์เช่นเธอ

ดังนั้น บุษบาบรรณจะต้องเปลี่ยนแผนการในชีวิตกะทันหัน ซินดี

แนะนำให้เธอสมัครฝึกงาน และหากโชคดีอาจมีคนจ้างงาน เธอก็จะสามารถเปลี่ยนสถานะวีซ่าจากนักเรียนเป็นคนทำงานได้ เงินเดือนก็สูงกว่าเมืองไทย แม้มีโอกาสน้อย แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีทางเสียเลย

หากทันทีที่ได้รับจดหมายตอบจากฟ็อกซ์ครีกหลังสัมภาษณ์... เธอก็ผูกแผนการบางอย่างขึ้นในใจทันที...บางที เธออาจหาวิธีจ่ายหนี้ธนาคารได้เร็วยิ่งขึ้น...

เสียงรถแทรกเตอร์ดังโกล้งเข้ามา บุษบาบรรณที่เพิ่งจะยกกระเป๋าขึ้นหันขวับไปโดยอัตโนมัติ คนขับหยุดรถไม่ห่างจากตัวเธอสักเท่าไร ร่วงสูงเพรียวกระโดดตกลงจากเบาะอย่างว่องไว ชายผู้นี้ดูไม่ต่างจากครั้งก่อนที่เจอคือยังสวมเสื้อกล้ามเช่นเดิม เว้นแต่กางเกงเป็นยีนสีซีดและมีรอยขาดหลายแห่งตรงสะโพก ดูสกปรกมอมแมมไปทั้งตัว ที่ร้ายไปกว่านั้น ผมซึ่งยาวประปรำ บัดนี้ถูกรวบถักเปียไว้ด้านหลัง ใบหน้าสีทองแดงของเขายิ้มพรายจนหางตาขยับขึ้นเมื่อทักทายเธอ

“เฮ้! มิสบันนี่ ยินดีต้อนรับสู่ไร่ฟ็อกซ์ครีกครับ”

เธอนิวหน้า...นึกขวางว่าตัวเป็นใคร กล้าดีอย่างไรถึงมากล่าวต้อนรับ แถมยังเรียกชื่อราวกับสนิทสนมคุ้นเคยกัน แต่ด้วยมารยาทที่ถูกสั่งสอนมาอย่างดี เธอจึงยิ้มตอบตามมารยาท

“สวัสดีค่ะมิสเตอร์...” เธอปลั่งเล จำไม่ได้ว่าเขาชื่ออะไร

“ฟัลคอนครับ เราเคยพบกันมาก่อน” เขาช่วยต่อให้

“ดิฉันชื่อบุษบาบรรณค่ะ” เธอย้ำซ้ำๆ เพื่อให้เขาจำชื่อตัวเองได้ง่ายขึ้น หากเขายังทำไม่ได้

“ครับ มิสบันนี่ผมจำได้”

แทนที่เขาจะรับสารที่ส่งออกไป กลับตีหน้าตายเรียกเธอเช่นเดิม

“มาทางนี้ดีกว่าครับ ผมจะพาไปที่พักเอง” เขาอาสา เดินอาดๆ ไปหยิบกระเป๋าใบใหญ่ที่วางอยู่ข้างตัว หากบุษบาบรรณรีบยกมือห้าม

“เดี๋ยวค่ะ ฉันควรจะขึ้นไปรายงานตัวข้างบนก่อน”

ฟัลคอนยกไหล่

“เชิญตามสบายเลยครับ ผมจะเผ่ากระเป่าให้เอง”

เขาอาสา แต่เธอกลับลังเล เพราะเขาเป็นคนแปลกหน้า และข่าวของในกระเป่าคือสมบัติที่มีอยู่ทั้งหมดของเธอ ชื่อเสียงทางลบของชนพื้นเมืองก็ได้ยินมาเยอะ แต่ที่นี้เป็นไรส่วนตัวและเธอรู้จักเขาแล้ว เชื่อว่าเขาคงไม่กล้าหยิบฉวยอะไรไป

เธอคงไม่รู้ว่า สายตาลังเลนั้น...สร้างความขุ่นเคืองใจให้แก่ฟัลคอน...ความประทับใจแรกในตัวเธอลดฮวบ เขาก้าวถอยหลังทันที

“เดี๋ยวค่ะ...เอ่อ ฉันไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้น...ขอโทษนะคะ” เธอรีบแก้ตัว “เอ่อ...ฉันฉีกกระเป๋าแบบหนึ่งค่ะ” พุดจบก็เดินจ้ำเข้าไปในอาคารตรงหน้าอย่างรวดเร็ว และใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็กลับลงมา พร้อมโปรยยิ้มมาแต่ไกล...เห็นชัดๆ ว่าพยายามเอาใจ แก้วตัวที่เมื่อครู่ที่หวาดระแวงว่าเขาจะขโมยของ ทั้งที่กำลังโมโห...พอเห็นท่าทางเสียอกเสียใจของเธอ เขาก็อดยิ้มตอบไม่ได้ นึกแก้ตัวให้เสร็จสรรพว่าเธอรักและห่วงข่าวของของตัวเอง เพราะคงได้ยินชื่อเสียงของชนพื้นเมืองมาเยอะ สำหรับคนพลัดถิ่นอย่างเธอก็ต้องระแวงระวังตัวเป็นธรรมดา

แม้จะรู้สึกไม่พอใจก่อนหน้า พอเห็นรอยยิ้มของเธอ...ความโกรธดูเหมือนจะหายวับไปอย่างง่ายดาย พลันสายตาของเขาก็เหลือมมองไปที่นิวนางของเธอโดยอัตโนมัติ...พอไม่เห็นแหวนเงินเล็กๆ อยู่ตรงนั้นแล้ว บวกเข้ากับร่างที่ผ่ายผอมลง รอยยิ้มบนใบหน้าก็ไม่สดใสเหมือนครั้งก่อน พอรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น...ความเห็นใจของเขาก็เพิ่มพูน...

“เรียบร้อยค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะ”

เขาดึงตัวจากด้านข้างรถ มือที่กอดดอกคลาเยออก แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าเดินทางของเธอโยนไปที่รถลากด้านหลัง และผายมือไปที่ข้างคนขับ ซึ่งมีเพียงเบาเดี๋ยวนั้น

“เชิญครับ...”

“คะ?” เธออ้าปากค้าง รีบหันมาถาม “จะให้ฉันขับหระคะ?”

ฟิลคอนหน้าเหลืองในตอนที่แรก ก่อนจะเข้าใจความหมายของเธอ แล้วก็ปล่อยเสียงก๊ากออกมา

“ผมหมายถึง เราต้องนั่งเบียดกันหน่อย ไร้อยู่ด้านหลังโน่น และบ้านพักก็อยู่สุดไร่เหมือนกัน ที่นี้ใช้แต่รถแทรกเตอร์ลากถังพ่นยา ลากรดเก็บองุ่น รถอื่นเข้าไปไม่ได้”

“อ้อ...คะ” เธอหน้าอึ้ง...อายที่ถูกหัวเราะเยาะ เพราะไม่ทันคิดว่าเข้าไปในไร่จะต้องนั่งรถลากถังพ่นยาเข้าไปนี่นา

ฟิลคอนยังคงหัวเราะในคอเมื่อเธอปีนล้อรถขึ้นไปนั่งบนเบาะจนสำเร็จ และมันก็แคบจนเธอสิ้นใจไหลลงมาเบียดกับเขาอย่างช่วยไม่ได้ แม้จะพยายามผืนตัวไว้ก็ตาม เขาทำเฉยเหมือนไม่รู้สึกรู้สม เมื่อสตาร์ทรถแล้วก็แล่นออกไปจากหน้าตึก พอเข้าเขตไร่องุ่น เขาก็ขับรอบๆ พร้อมอธิบายราวกับเธอกำลังมาทัวร์ไร่

“ไร่ของเราอยู่ติดลำธารฟ็อกซ์ครีก จึงเป็นที่มาของชื่อไวน์ อยู่ทางด้านขวาไปตลอดแนว ด้านหลังภูเขาภูนั้นเป็นทะเลสาบ เราปลูกองุ่นเกือบเต็มพื้นที่ และมีน้ำมากพอสำหรับองุ่นตลอดปี โรงบ่มไวน์อยู่ทางด้านโน้น บริษัทไวน์ที่นั่นส่วนใหญ่จะทำห้องเก็บไวน์ไว้ใต้ดิน เพื่อรักษาอุณหภูมิ คุณคงเรียนรู้มาแล้วว่าหน้าหนาว อากาศที่นั่นหนาวแค่ไหน”

เขาขับไปยังอาคารหลังใหญ่ซึ่งอยู่ด้านซ้ายมือของพวกเขา หลังจากขับรถมาไกลพอสมควร แล่นผ่านต้นองุ่นซึ่งมีพวงองุ่นห้อยระย้าเจริญเติบโตเกือบจะเต็มต้น เพราะใกล้ฤดูเก็บเกี่ยวเข้าไปทุกขณะ และเห็นคนงานในไร่กำลังดึงใบองุ่นออกเพื่อให้ผลองุ่นได้รับแดดเต็มที่ ซึ่งเนื้อที่กว้างขวางเช่นนี้ต้องใช้คนจำนวนมากเลยทีเดียว

เธอเคยเห็นภาพชินตาแบบนี้ตั้งแต่เมืองไทย แต่เคยเห็นบริษัทใหญ่ๆ หลายแห่งใช้อุปกรณ์อำนวยความสะดวกมากกว่า ด้วยค่าแรงที่นี้ต่างจาก

เมืองไทยลึกลับ งานบางอย่างต้องใช้เครื่องจักรช่วย ไม่เช่นนั้นจะทำให้
ต้นทุนสูงขึ้นมาอีก แต่ที่นี้กลับใช้แรงงานคนอยู่

“คุณทำงานแผนกไหนคะ?” เธอสงสัยว่าทำไมคนขับรถส่งของถึงได้
รู้เรื่องราวในไร่มากมายเช่นนี้

“ฟลคอนเล็กคิว... นึกสงสัยว่าเธอไม่รู้จริงๆ หรือว่าเขาเป็นใคร

“ผมทำทุกอย่าง” เขาตอบไปตามตรง “ตามที่เขาต้องการ”

“เขา... คุณหมายถึงคุณเดวิดนะหรือคะ”

“ฟลคอนยืม... และกำลังสนุก นึกไม่ถึงว่ายังมีคนไม่รู้เรื่องที่เขาเป็น
บุตรชายเจ้าของไร่อีก

“นั่นแหละ เขาสั่งอะไร ผมก็ต้องทำ”

“อืมค่ะ... ถ้าอย่างนั้น ฉันก็คงต้องขอคุณช่วยสอนงานให้บ้าง
ในฐานะพนักงานเหมือนกัน มีอะไรก็ช่วยแนะนำได้นะคะ” เธอฝากเนื้อ
ฝากตัว “ว่าแต่คุณพักในไร่ หรือว่าในหมู่บ้านล่ะคะ เพื่อนฉันบอกว่า
คนงานส่วนใหญ่พักในหมู่บ้าน ยกเว้นพนักงานบางคน” เธอถามอีก และ
ไม่เอะใจที่เห็นรอยยิ้มของเขาฉีกกว้างกว่าเดิม

“ผมพักอยู่ใกล้ๆ กับคุณนั่นแหละ” เขาตัดสินใจทันที กระท่อม
หลังเล็กใกล้บ้านพักรับรองแขกของเขายังถูกใช้งานเป็นประจำ ก่อนหน้านั้น
เขานอนในบ้านหลังใหญ่บ้าง ในไร่บ้างหากจำเป็น แต่เห็นที่ต่อไปนี่คงจะเลือก
มานอนในไร่มากกว่าแล้ว

“อ้อค่ะ” เธอพยักหน้ารับ “แล้วคุณเดวิดจะมาสอนงานเองไหมคะ
หรือว่าฉันต้องเรียนรู้อีกจากหัวหน้าคนงาน”

“เดี๋ยวไม่รู้เรื่องในไร่หรอก ช่วงแรกคุณควรจะรู้งานในไร่ วิธีการ
ปลูกองุ่น และเก็บองุ่นเข้าโรงบ่มก่อน รายละเอียดน่าจะอยู่ในเอกสาร
แล้วนะ” เขายื่นปากไปทางแฟ้มในมือเธอ

“งั้น ฉันจะต้องฝึกงานกับใครล่ะคะ ฉันต้องไปพบหัวหน้าคนงาน
ก่อนไหม?”

“ไม่ต้องหรอก ผมนี่แหละเป็นคนดูแลที่นี่ จะเป็นคนแจงานให้
คุณเอง”

เธอมองเขาอย่างไม่เชื่อสายตา...ไม่คิดว่าเขาจะเป็นพนักงานระดับสูง
จนถึงกับดูแลเร่ทั้งหมดได้ และสายตาของเธอคงจะบอกน้อยอะไรกับเขา

“คุณนี่แหละเป็นหัวหน้าคนงาน” เธอชี้เขาโดยไม่ทันยั้งคิด จนนิ้ว
เกือบจิ้มปลายจมูกโด่ง เพราะนั่งเบียดกันจนไม่เหลือที่ว่างระหว่างทั้งสอง
พอรู้ตัวก็รีบชักมือกลับ “เอ่อ...ขอโทษอีกครั้งค่ะ ฉันกำลังตกใจ ไม่คิดว่า
หัวหน้าคนงานที่จะอายุยังน้อยขนาดนี้”

บุษบาบรรณรีบเปลี่ยนความคิดของตนเองทันที...ดูเหมือนชาย
ข้างตัวจะเป็นบุคคลสำคัญของที่นี่ คงเป็นผลมาจากประสบการณ์ทำงาน
มากกว่าการเรียนจากมหาวิทยาลัย...และถ้าเขาสำคัญถึงเพียงนี้...ก็อาจช่วย
เป็นสะพานคอนกรีตเสริมเหล็กให้เธอก้าวข้ามไปหาเดวิดได้ง่ายขึ้น...
ดังนั้น...เธอควรจะเริ่มต้นทำดีกับเขานับตั้งแต่นี้...

๓

“ก็ผมทำงานที่นี้มาตั้งแต่เด็ก ย่อมรู้ทุกอย่างภายในไร่แห่งนี้”

ฟัลคอนอธิบาย นั้นยังไม่ครบรวมที่ได้ไปว่าเรียนหลักสูตรไวเนอรี่ที่วิทยาลัยเดียวกันกับเธอตั้งแต่หลายปีก่อนหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยด้านเกษตรศาสตร์อย่างที่บิดาต้องการ อบรมคอร์สพิเศษที่ฝรั่งเศส เยอรมนี ออสเตรเลีย และชิลี ที่ไหนใครว่ามีชื่อเสียงเรื่องไวน์ เขาก็ไปเรียนมาหมด เพื่อกลับมาพัฒนาไวน์ของเขาให้ดียิ่งขึ้น จนได้รางวัลและเสียงชื่นชมมากมาย แม้จะได้เรียนด้านบริหารมาบ้าง แต่เขาก็ไม่ได้ใส่ใจนัก เพราะเดวิดดูแลอยู่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง และสกายก็กำลังว่าเรียนอยู่ จึงปล่อยให้เป็นที่หน้าทีของพี่ชายกับน้องสาวไป เขาจึงหันมาเน้นมาตรฐานระดับสูงขององุ่นและไวน์ซึ่งเป็นส่วนสำคัญมากกว่าแทน

บุษบาบรรณไม่ตอบ...ฟัลคอนจึงลอบมอง...เห็นเธอกัดริมฝีปากล่างราวกับขบคิดบางอย่างในใจ จึงไม่รบกวนเธออีก พอพ้นจากแปลงองุ่น เขาก็เลี้ยวเข้าถนนเล็กๆ แล้วดึงเบรกมือเมื่อรถจอดสนิท

“ถึงแล้ว ที่พักของคุณ” เขาดับเครื่องตรงหน้าบ้านสองชั้นสไตล์

แคนาดาแท้ทำด้วยไม้ซีกทั้งหลัง ดูเหมือนเป็นบ้านรับรองแขกมากกว่า บ้านพักคนงานด้วยซ้ำ

“สวยจังเลยค่ะ” เธอพิมพ์ “คนงานพักที่นี่หรือคะ”

“คุณมาฝึกงาน ไม่เหมือนกัน” เขาอ้างไปน้ำซุ้นๆ เพราะปีก่อน นักศึกษาฝึกงานทั้งชุดยังถูกส่งไปพักที่บ้านพักคนงาน แต่คราวนี้เขากลับเปลี่ยนใจ อ้างกับตัวเองว่าแค่ผู้หญิงคนเดียว จึงอยากให้อาศัยในที่ที่ตีหน้อย

“ที่นี่เป็นบ้านรับรองแขกของครอบครัวหลังเก่า ตอนนี่เจ้าของไร่ย้ายไปปลูกบ้านหลังใหญ่ติดทะเลสาบ เลยปิดทิ้งไว้” เขาอธิบายเมื่อไซประตูลงเข้าไป ก่อนจะยื่นกุญแจให้เธอ

“บ้านหลังนี้มีสี่ห้องนอน คุณเลือกห้องหนึ่งก็แล้วกัน ห้องครัวห้องรับแขกอยู่ข้างล่าง ห้องข้างบนด้านหลังมีระเบียงมองเห็นทะเลสาบสวยทีเดียว มาเถอะ ผมจะพาไปดูข้างบน” เขายกกระเป๋าให้นำหน้าเธอเข้าไปด้านใน และพาขึ้นไปยังห้องชั้นสอง พอเปิดประตูด้านในออกไปก็เห็นระเบียงไม้ขนาดใหญ่ มองลงไปเห็นทะเลสาบเบื้องล่าง เพราะบ้านหลังนี้ตั้งอยู่บนจุดสูงสุดของเนินเขา มองไปเห็นไร่รอบทิศทาง...รวมถึงบ้านหลังใหญ่ติดทะเลสาบ แล้วสายตาของเธอก็สะดุดเข้ากับกระท่อมไม้ที่มีรูปทรงคล้ายกับกระท่อมอินเดียนแดงที่อยู่ห่างไปราวหนึ่งร้อยเมตร

“นั่นบ้านพักผมเอง” เขาเดินตามออกมา แล้วชี้ไปอีกฝั่งของตัวบ้าน “ส่วนตรงโน้นเป็นบ้านพักคนงานหญิง อาคารหลังติดกันเป็นของผู้ชาย ถ้าเมื่อๆ ก็เดินไปเที่ยวได้ คนที่พักในไร่มีไม่กี่คนหรอก เพราะพวกเขามีครอบครัวในหมู่บ้าน ส่วนใหญ่จะเป็นพวกมาเข้าเย็นกลับ อยู่ในเขตสงวนของกลุ่มคนพื้นเมืองเวสต์แบงก์”

“แล้วครอบครัวของคุณล่ะคะ อยู่ที่นั่นด้วยหรือเปล่า”

“ผมเหรอ?”

“ค่ะ ฉันหมายถึงภรรยาของคุณ...หรือว่าพักอยู่ที่นี่กับคุณ...” เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าได้ละลابلล่เรื่องส่วนตัวของเขามากเกินไปหรือไม่ จึงพูดได้

ไม่เต็มปากเต็มคำ ทั้งที่เคยได้ยินมาว่าชนพื้นเมืองจะแต่งงานเร็วเสียส่วนใหญ่ คิดว่าเขาก็ไม่น่าจะถูกยกเว้น

“อ๊วย ผมยังโสด” เขาริบโบกมือ ทำหน้าขำเสียเต็มประดา

“อ้อคะ” แล้วเธอก็รู้สึกร้อนผ่าวที่หน้า หัวเราะก๊อๆ ด้วยความอับอาย...ไม่รู้ว่าเขาจะเข้าใจผิดหรือไม่ที่ถามไปเช่นนั้น ดีไม่ดีอาจคิดว่าเธอสนใจเขาด้วยซ้ำ แม้จะแอบชื่นชมว่าเขาเป็นเฟิสต์เนชั่นที่หน้าตาคมคายกว่าคนทั่วไปที่เคยเห็น แต่เขาก็ไม่ใช่ผู้ชายที่อยู่ในแผนการของเธอ เสียงหัวเราะเสียบหาย แล้วความเสียบก็เข้าปกคลุม...จนหน้าอึดอัดใจ ยิ่งรู้ว่าตนอยู่บนระเบียงบ้าน นอกห้องนอนกับชายแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักตามลำพัง ยิ่งกระอักกระอ่วนจนทำอะไรไม่ถูก

แต่แล้ว...เสียงรถที่แล่นมาจอดหน้าบ้านก็ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ พลคอนพืมพำขอตัว เธอจึงดันกระเป๋าเดินทางชนิดผนังไม่ให้เกะกะขวางทาง ก่อนจะตามลงไปด้านล่าง เห็นชายร่างสันทัดแต่งกายในเสื้อเชิ้ตแขนยาว ผูกเนกไท ผมสีน้ำตาลทองตัดตรงทรงเรียบร้อย ดูผู้ดีจัดทุกกระเบียดนิ้ว ยืนเท้าสะเอวอยู่กลางบ้านกับพลคอน ทำทางวางอำนาจเหนืออีกฝ่าย เธอไม่เห็นใบหน้าของพลคอนเพราะกำลังหันหลังให้ แต่ก็ได้ยินเขาตอบคำถามของเดวิด

“ฉันได้ยินจากเบรنداว่าแกให้นักศึกษาฝึกงานมาพักที่นั่นนี่”

“ครับ” พลคอนตอบไป “ผมเป็นคนเลือกที่นี้เอง ไหนๆ ก็ไม่มีคนใช้ ปล่อยไว้ก็น่าเสียดาย” แล้วเขาก็หยุดลงเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเธอ

“นั่นไง...มาพอดี มิสบันนี่ นักศึกษาฝึกงาน นี่เดฟ หรือมิสเตอร์ เดวิด เจ้านายของคุณ” เขาหันมาแนะนำง่ายๆ เดวิดจึงส่งยิ้มและยื่นมือออกไป

“เราเคยพบกันแล้วมิล...” เดวิดชะงักไป รู้สึกว่าชื่อของเธอฟังดูแปร่งๆ ไม่เหมือนชื่อที่เห็นบนใบสมัคร

“บุษบาบรรณ พิริยะสกุล ค่ะ” เธอรีบเตือนความจำของเขา ทั้งชื่อ และนามสกุลเต็มยศ

“ชื่อจำยาก เรียกแบบนี้หน้ารักสมตัวดีแล้ว” ฟัลคอนวิจารณ์ บุษบาบรรณ อ้าปากค้าง ขณะที่เดวิดถลึงตาใส่คนพูด

“แกนี่...”

บุษบาบรรณเห็นฟัลคอนหัวเราะ เหมือนไม่รู้ลึกลับที่ถูกเจ้านาย ตำหนิเรื่องความไม่มารยาท และเธอไม่อยากถือสาคำพูดของเขา ระหว่างนั้นก็ฉวยโอกาสสลับพิจารณาเดวิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน...และไม่ลืมมองหิ้วนาง ซ้ายที่ยังโล่ง...เช่นเดียวกับอกของเธอ

เขาดูสุขภาพเรียบร้อยคงเส้นคงวาเหมือนเช่นครั้งก่อนที่ล้มภรรยา เธอสั้นๆ...ทั้งอากัปภิกิริยาและการแต่งตัวก็ผ่านมาตรฐานของเธอ ยิ่งยืน ไกลๆ ก็เห็นว่าหน้าตาดี แม้จมูกจะโด่งไปหน่อย คางแหลมบอบบางไปนิด แต่ดูรวมๆ แล้วก็ถือว่าโอเค บวกเข้ากับการแต่งตัวเรียบร้อยเป็นผู้ดี ทุกกระเบียดนิ้ว คะแนนของเขาก็พุ่งปรืดทันที

“ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้ง” เดวิดยื่นมือออกมา

“เช่นกันค่ะ” เธอส่งยิ้ม...แม้แต่ตัวเองยังรู้สึกว่ารานเกินไปสักนิด เมื่อยื่นมือไปสัมผัสกับเขา

“คุณคงทราบแล้วว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านรับรองแขก” เขาพายมือไป รอบบ้าน

“มิสเตอร์ฟัลคอนบอกแล้วค่ะ ฉันหวังว่าคงจะไม่ใช่การรบกวน เกินไป”

เดวิดมองน้องชาย...ที่จ้องกลับด้วยความนัยบางอย่าง...เขาจำคำพูด ของฟัลคอนก่อนหน้าได้ดี และรู้ว่าไม่ควรโต้เถียงกันต่อหน้าแขก จึง สำยหน้า

“ไม่หรอกครับ บ้านหลังนี้ปิดไว้นานแล้ว ไม่ใช่ก็เสียดาย”

“ขอบคุณมากค่ะ คุณใจดีกับฉันมากเลย” บุษบาบรรณซาบซึ้งใจยิ่งนัก

ที่เดวิดช่างเป็นคนใจคอกว้างขวาง แม้แต่นักศึกษาฝึกหัดก็ยังดูแลอย่างดี

“เอละครับ ผมต้องขอตัวก่อน ส่วนรายละเอียดของงาน เปรนดาคงแจ้งให้ทราบละเอียดแล้วในแฟ้ม ส่วนที่เหลือ ถ้ามพัลคอนได้ เขารู้รายละเอียดทุกซอกทุกมุมของที่นี่”

บุษบาบรรณหันไปมองคนที่รู้ละเอียด ซึ่งกำลังฉีกยิ้มท่าทางภูมิใจ ก่อนจะพึมพำรับหน้าเศร้า

“ขอบคุณมากค่ะ” ถ้าต้องชลุกอยู่กับพัลคอน โอกาสที่จะได้ใกล้ชิดกับเดวิดคงเป็นไปได้ยาก แต่แล้วหน้าหมองก็ฉีกยิ้มแทบไม่ทัน เมื่อได้ยินคำพูดต่อมาของเดวิด

“หรือจะถามเปรนดาก็ได้ เธอทำงานที่นี่มานาน ถ้าเจอผมก็ถามได้เหมือนกัน แต่ถ้าผมไม่อยู่ ก็ฝากโน้ตไว้กับเธอ”

“ค่ะๆ ถ้าฉันมีคำถามอะไรจะไปฝากมิสเปรนดาที่ออฟฟิซนะคะ”

“ครับ” เดวิดยิ้มอย่างอ่อนโยนอีกครั้ง

ทุกอย่าง...ไม่รอดพ้นสายตาเหยี่ยวอย่างพัลคอน...คิ้วของเขาค่อยๆ ย่นเข้าหากัน...แล้วก็เริ่มเข้าใจว่าหญิงสาวตรงหน้าแสดงออกชัดว่าสนใจใคร...เขาทำหน้าที่เชิงอารมณ์...เมื่อพี่ชายตบ่าเขาเบาๆ แล้วเดินจากไป แม่กระต่ายน้อยก็ถอนอกถอนใจเฮือก...

“เขาช่างเป็นเจ้าของอะไรที่เอื้อเพื่อจริงๆ” เธอพึมพำ ท่าทางยังปลาบปลื้มใจไม่หาย

“คงงั้นมั้ง” เขาตอบที่เอ้อ ด้วยความหงุดหงิด...ศักดิ์ศรีชายหนุ่มถูกหยามเมื่อต้องถูกนำไปเปรียบเทียบกับชายอื่น ทั้งที่ผ่านมา ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนสนใจเดวิดหากเขายืนอยู่ใกล้ๆ แต่แม่กระต่ายน้อยผู้นี้...กลับเมินเขาอย่างไม่มียติ

...หรือเป็นเพราะเธอคิดว่าเดวิดร่ำรวยกว่าเขาที่เป็นเพียงคนงานในไร่?

ท่าทางเขาจะได้คำตอบที่ชัดเจนอยู่แล้ว...ดีละ...อยากรู้นักว่าเธอจะ

ทำอย่างไรต่อไป ถ้ารู้ว่าเจ้าของไร่ที่แท้จริงคือเขาต่างหาก!

...แต่เขาจะไม่บอกให้เธอรู้ในตอนนี้อะไร... เพราะเขาจะรอดูต่อไป ให้เธอแม่ไฟในมือออกมาให้หมดเสียก่อน แล้วเขาค่อยเปิดเผยความจริง...

ฟิลคอนวางแผนในใจ...เตรียมหัวเราะเยาะหญิงสาวที่ตัดลิ้นเขา เพียงแค่ภาพลักษณ์ภายนอก...

“หยุดฝันได้แล้ว” เขาตีดนิ้วเสียงดัง “พรุ่งนี้เริ่มต้นด้วยการดึงใบไม้ให้งุ่นได้รับแดดเต็มที่ มือใหม่แบบนี้ ควรจะได้สักห้าแถว แล้วผมจะมารับตอนแปดโมงครึ่ง”

“ค่ะ” บุษบาบรรณรู้สึกตัว ปลายตาเหล่คนพูดขวางๆ เช่นกัน “ใครว่าฉันฝัน”

“ก็ใครละตาลอยคว้างตามเดฟไปเสีย”

เธอแหม่ปาก...พยายามเช็ดหน้าขึ้นสูง ไม่ต่อความยาวกับคำพูดที่ใกล้เคียงความจริงของฟิลคอน เพราะเธอไม่ได้เคลิ้มฝัน แต่กำลังคิดหาแผนการจะไปหาเดวิดที่ออฟฟิศพรุ่งนี้ต่างหากละ

“เอละ หมดฐานะของผมแล้ว มีอะไรก็ไปถามที่บ้านพักคนงานโน่นหรือถ้าผมอยู่ จะถามผมก็ได้เดี๋ยวจะหาว่าคนอินเดียนแดงไม่เอื้อเฟื้อ แต่เดฟอยู่บ้านหลังใหญ่โน่น กว่าจะเดินไปถึงคงหอบ หมดอารมณ์ถามพอดี”

ฟังดูก็รู้ว่าเขากำลังประชด บุษบาบรรณอ้าปากค้าง ก็ไม่ถึงว่ารู้จักกันแค่วันเดียว จะถูกเขาเขวะจนเลือดสาดกระจายแบบนี้ ยิ่งโกรธเขาก็ยิ่งสะใจ เธอจึงทำตาวาววับ...แล้วค้อนขวับให้เขา เอาคำเตือนผู้ใหญ่มาช่มใจว่าอย่าถือสาคนไร้มารยาท เพราะมีแต่จะทำให้หงุดหงิดใจ แต่พอเขาเตือนเรื่องที่ต้องถาม เธอก็นึกขึ้นได้

“อ้อ...ฉันจะหาซื้ออาหาร และของใช้ได้ที่ไหนบ้างคะ”

“นั่นสิ ผมลืมไป ส่วนใหญ่พวกเขาจะห่ออาหารกลางวันมาทานเองในไร่ อาหารสดก็หาซื้อกันในหมู่บ้าน แต่คนแถวนี้ส่วนใหญ่จะเข้าไป

ซื้อในเมือง” เขาบอกพลางมองไปรอบๆ ที่มีแต่บ้านและเฟอร์นิเจอร์เท่านั้น อาหารการกินไม่มีเลย และลืมไปเสียสนิทว่านักศึกษาพลัดถิ่นคงไม่ซื้อรถขับ ไม่เหมือนปีก่อนๆ ที่นักศึกษาฝึกงานจะดูแลตัวเองได้

“เอางี้ก็แล้วกัน ปกติผมจะเข้าไปซื้อของสัปดาห์ละหน คุณจะตามผมไปด้วยก็ได้นะ”

“แล้วคุณจะไปเมื่อไหร่ล่ะคะ”

“ทุกวันเสาร์ หรืออาทิตย์ แต่อาทิตย์นี้ไปเร็วหน่อยก็ได้” เขาบอกก่อนมองนาฬิกา “อีกไม่นานก็จะเลิกงานแล้ว ถ้าคุณพร้อม ก็ไปกันเลย”

เธอพร้อมแล้ว ว่าแต่จะไปอย่างไรกันเล่า เจ้ารถแทรกเตอร์ที่จอดหน้าบ้านคงจะไม่ไหวแน่

“แล้วจะไปยังไงล่ะคะ หรือว่ามีรถเมล์ผ่านหน้าไร?” เธอเดา เพราะดูจะเป็นทางเดียวเท่านั้น

“แถวนี้ไม่มีรถเมล์ผ่านหรอก เราจะยืมรถบริษัทไป” เขาชี้นิ้วโป่งไปทางด้านหลัง ก่อนชวนง่ายๆ “ไปกันเถอะ”

“ค่ะ” เธอรีบตอบรับด้วยความยินดี ใต้รถบริการแค่นี้ก็ดีนักหนาแล้ว จึงรีบคว้ากระเป๋าถือแล้ววิ่งตามเขาไปอย่างรวดเร็วก่อนที่คนปากจัดจะเปลี่ยนใจ

หัวหน้าคนงานหนุ่มจอดรถแทรกเตอร์ที่โรงเก็บข้างบ้านพักคนงาน และเลือกกระเบาะไฟร์วิลซึ่งมีสต็อกเกอร์ชื่อบริษัทฟ็อกซ์ครีกติดอยู่ออกไป แม้จะแล่นรถด้วยความเร็วสูงสุดที่ทางการจำกัดไว้บนท้องถนน ยังต้องใช้เวลาลงสี่ลืบนาทีกว่าถึงซูเปอร์มาร์เกตใหญ่ในเวสต์แบงก์

ฟัลคอนให้เวลาครึ่งชั่วโมงเลือกซื้อของ เธอได้ผักที่สามารถเก็บไว้ได้นานพอสมควรสองสามชนิด เอาไว้สำหรับผัดมาмаกินกันตาย เธอยังมีข้าวเหลือนิดหน่อยจึงไม่จำเป็นต้องซื้อ แต่ซื้อบะหมี่สำเร็จรูปและเส้นหมี่ไว้ทำอาหารมือง่ายๆ จากนั้นก็เลือกซื้อของใช้จำเป็นเล็กน้อย เมื่อชายหนุ่ม

เดินมาสมทบ ก็ดูเหมือนเขาจะเลือกของใช้ของตนเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เธอไม่อยากให้เขารอนาน จึงรีบเลือกของจากชั้นอาหารอิมพอร์ต พักหน้าให้เขาเมื่อเธอพร้อมแล้ว ทั้งสองจึงเดินไปที่แคชเชียร์ด้วยกัน เธอเห็นเขาดึงบัตรบางอย่างออกจากกระเป๋าสตางค์ และชำระเงินค่าอาหารทั้งหมด พอเธอท้วงเขาก็บอกสั้นๆ

“แล้วค่อยจ่ายคืนผมทีหลัง”

บุษบาบรรณตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้เขาจ่ายค่าอาหารให้เด็ดขาด เพราะเพิ่งรู้จักกันแค่นี้ก็ชั่วโมงเท่านั้น แต่พอออกจากร้านไปแล้ว เขาก็ยื่นสลิปให้

“เลือกดูแล้วกันว่าอันไหนของคุณ รวมยอดแล้วก็เอามาจ่ายผม” เขาบอกสั้นๆ เธอไล่สายตาลงไปตามรายการสินค้า...และยอดสรุปที่ไม่มีภาษีต้องจ่าย เธอถึงเข้าใจตอนนี้เองว่าเขาแสดงบัตรสถานภาพชนพื้นเมือง ซึ่งห้างแห่งนี้ตั้งอยู่บนเขตสงวน ชนพื้นเมืองจึงไม่ต้องเสียภาษีมหาโหดของรัฐ เธอเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน แต่ไม่เคยคิดว่าจะได้ใช้สิทธิ์นั้น จนกระทั่งบัดนี้

บุษบาบรรณมองแผ่นหลังกว้างที่ทำหน้าที่เซ็นรณำหน้าไป ความรู้สึกที่มีต่อเขาเริ่มเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นอีกนิด เพราะเขาดูแลเธออย่างดีตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาในไร่ ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลย

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอพึมพำหลังจากก้าวขึ้นไปนั่งเคียงข้างเขาบนรถกระบะ

“ไม่มีปัญหา” เขายกไหล่...และหมუნพวงมาลัยเลี้ยวออกไปจากลานจอดรถราวกับเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญ...บุษบาบรรณยิ้มค้างไว้แต่ตรงนั้น...แล้วรีบหุบลง ก่อนจะสะบัดหน้าพริตคอตตั้งตรงมองถนนด้วยความโมโหที่เขาไม่แยแสคำขอบคุณของเธอเลย

เกือบทุ่มตรงเมื่อรถกระบะของฟ็อกซ์ครีกรมาจอดตรงโรงจอดรถที่หน้าบ้านพักของบุษบาบรรณ ซึ่งเป็นทางเล็กๆ แยกมาจากถนนสายเดียว

ที่มุ่งตรงไปยังบ้านหลังใหญ่ เพียงแต่เส้นทางเล็กลงกว่าเดิม ผ่านบ้านพัก
คนงานมาจนถึงบ้านของเธอ พอรถจอดสนิท เธอก็หันไปถามคนขับทันที

“ไหนเมื่อกี้คุณบอกว่ารถเข้ามาที่นี่ไม่ได้”

เขาหันมาเลิกคิ้ว เพียงครู่เดียวก่อนจะทำหน้าเข้าใจ

“ผมหมายความว่ารถแล่นผ่านเรื่องรถเข้ามาไม่ได้ อีกอย่าง ตอนนั้น
ผมเพิ่งจะพ่นยาอุ้งนเสรีจ ทำให้จะต้องกลับไปเอารถกระบะไปรับคุณ
แค่เอาถังยาไปเก็บใกล้ออฟฟิศ แล้วขับรถลากไปรับคุณก็ได้แล้ว แต่
ถนนจะตัดไปจนถึงบ้านของเดฟโน่น ตรงนี้แยกออกมาหน่อย ขึ้นไม่มีสิ
สแตงจะได้ชนของกันตายเลย”

พูดจบ เขาก็เปิดประตูรถลงไป จึงไม่ทันเห็นดวงตาคูโตที่ส่งก้อน
ตามหลังอีกวงใหญ่...เธอเปิดประตูตามไป อ้อมไปด้านหลังกระบะที่มี
ฝาปิดมิดชิด แล้วฟิลคอนก็ทำหน้าที่สุภาพบุรุษช่วยยกของไปที่หน้าบ้าน
โดยให้เธอเป็นคนเปิดประตูเท่านั้น

แม้จะอดห่มน้สัฟลคอนไม่ได้ว่าช่างพูดจากวนโห่สะได้ดีเหลือเกิน
แต่เธอก็อดยอมรับไม่ได้ว่าเขามิจิตใจเอื้อเฟื้อ เพราะหากไม่ได้เขา ทั้งคืนนี้
และพรุ่งนี้เช้า เธอคงไม่มีอาหารกินแน่นอน

ถุงของใช้และอาหารสำหรับหนึ่งสัปดาห์ถูกยกมาวางในห้องครัวแล้ว
เธอลังเล...อยากจ่ายเงินที่เขาช่วยพาไปซื้อของ แต่ก็เกรงว่าจะเป็นการ
ดูถูก...

“เรียบบร้อย” เขายืนหมุนตัวไปมองรอบๆ บ้านอีกครั้ง “เอาละ พรุ่งนี้
ผมจะมารับแปดโมงครึ่ง จะพาไปดูห้องทำงานของเราและโรงป่ม่ไวน์ก่อน
เริ่มงานตอนเก้าโมง”

“ค่ะ” เธอพึมพำ ก่อนตัดสินใจถาม “ฉันอยากขอบคุณ...ที่คุณช่วยเหลือ
...จะว่าอะไรไหมคะถ้าฉันจะจ่ายเงิน...เอ่อ...ช่วยค่าน้ำมัน...ค่ารถ...”

ฟิลคอนยิ้ม...ดวงตาคมเข้มของเขาอ่อนโยนลง ก่อนจะส่ายหน้า
น้อยๆ

“ผมขอแลกเป็นอาหารไทยแทนได้ไหม ผมชอบกินผัดไทย อร่อยมาก”

เธอทำตาโต ไม่คิดว่าเขาจะรู้จักอาหารขึ้นชื่อของไทยด้วย แต่แล้วก็รำลึกได้ว่าฝีมือการทำอาหารของเธอช่วยเข้ขึ้นแค่นั้น ตัวเองทำได้แค่ผัดมามาใส่ไข่และผักก้นต่ายไปเป็นม้อๆ สลับกับข้าวผัดเท่านั้น เรียนที่นี้มาหนึ่งปี กินแต่ผัดที่มีกับผัดมามาจนหน้าจะกลายเป็นเส้นอยู่แล้ว

“ฉันทำไม่ค่อยอร่อยหรอกนะคะ คงสู้ร้านไม่ได้”

“ผมก็ได้คาดหวังว่าจะอร่อยเหมือนร้าน แต่ก็ไม่เป็นไร ถ้าคุณไม่สะดวกก็แล้วไป”

“แหม ถ้างั้นก็ได้ค่ะ” ฟังเหมือนคนตัวโตจะใจน้อย จึงต้องรีบเอาใจเห็นทีจะต้องรีบหัดทำสุดฝีมือ

“ดีเลย งั้นผมจะเอาปลาแซลมอนรมควันกับเนื้ออกวางตากแห้งมาให้คุณด้วย ผมทำเองกับมือเชียวนะ” เขาอวดด้วยความภูมิใจ

ไ้บรรยายการแรกยังพอไหว แต่เนื้ออกวาง เธอคิดภาพไม่ออกเลยว่าจะกินลงหรือไม่ แต่เมื่อคิดถึงความมีน้ำใจของเขาแล้วก็ปฏิเสธไม่ลง ทั้งไหนๆ จะต้องอยู่ข้างบ้านเขาไปอีกตั้งหลายเดือน จึงพยักหน้ารับ

“ได้ค่ะ ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะสำหรับน้ำใจของคุณ แล้วพบกันพรุ่งนี้ค่ะ”

พลคอนเอ็มรับ ก่อนจะเดินลับประตูไป เธอได้ยินเสียงเครื่องยนต์กระหึ่มขึ้นอีกครั้ง แล้วรถก็แล่นจากไป

บุษบาบรรณจัดเก็บข้าวของเข้าตู้เย็นเสร็จในเวลาไม่กี่นาที ตัดสินใจต้มมามาใส่ไข่และผักง่ายๆ เป็นอาหารค่ำ แล้วล้างจานเก็บเข้าตู้ พยายามดูแลข้าวของให้สะอาดเรียบร้อย เพราะเฟอร์นิเจอร์ในบ้านนั้นดูหรูหราเหลือเกิน จนเกรงว่าจะทำข้าวของบุบสลายแล้วไม่มีเงินจ่าย

หลังจากตรวจตราบ้านและล็อกกลอนประตูเรียบร้อยทุกบาน เธอก็ขึ้นไปบนห้อง พอก้าวเข้าไปในห้องแล้วมองรอบๆ ผนังไม้สนทั้งท่อน

และได้กลิ่นหอมของไม้ ยังก็นึกว่าตนอยู่ในรีสอร์ตหรูสักแห่ง ยืนมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นอาทิตย์อัสดงที่เพิ่งลับเขาไป แต่ยังคงทอแสงเจิดจ้าเหนือผืนน้ำอันสงบนิ่งในทะเลสาบ ความสวยของมันทำให้เธอถึงกับเปิดประตูระเบียงออกไปยืนมองภูเขาสลับซับซ้อนและทะเลสาบ เห็นแล้วจิตใจก็สงบลงอย่างประหลาด

เป็นครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์ ที่บุษบาบรรณคลายความเจ็บปวดตรงหัวใจลงไปมากโข...นับเป็นการเริ่มต้นที่ดี เพื่อเธอจะได้เปิดใจรับชายหนุ่มคนใหม่เข้ามาในชีวิตงายขึ้น ริมฝีปากอึมครึมยิ้มน้อยๆ เมื่อมองไปยังบ้านหลังใหญ่ริมทะเลสาบ เพราะหากเธอสามารถเอาชนะใจเดวิดได้อย่างที่ตั้งใจ ในอนาคตเธอคงจะได้ไปพำนักที่บ้านหลังนั้นอย่างแน่นอน...แล้วสายตาก็เหลือบไปมองกระท่อมทรงระจิมอินเดียนแดงด้านขวามือที่โผล่เบียดพุ่งสว่างขึ้น...ภาพใบหน้าคล้ำแดงของฟิลคอนก็ผุดขึ้นมาในความทรงจำ...อดคิดไม่ได้ว่าเขาหล่อเหลา कम สันกว่าเดวิด ไม่เหมือนคนพื้นเมืองที่เคยเจอมาก่อน แถมยังมีน้ำใจเอื้อเฟื้อคนแปลกหน้าอย่างเธอ อารมณ์หมั่นไส้ตั้งแต่บ่ายคลายลง...คิดว่าอีกสี่เดือนข้างหน้า เธอคงจะทำงานร่วมกับฟิลคอนได้อย่างไม่ยากเย็น และหวังเหลือเกินว่าระยะเวลาแค่นี้ คงมากพอที่จะช่วยให้แผนของเธอจะประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

บุษบาบรรณหมุนตัวกลับเข้าห้อง เลือกชุดเสื้อยืดแขนยาวและกางเกงวอร์มสำหรับยามค่ำคืน เพราะที่นี้เป็นภูมิประเทศแบบทะเลทราย กลางวันร้อนจัด แต่กลางคืนอุณหภูมิก็ลดลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นเธอจึงสวมเสื้อผ้าอบอุ่นเป็นประจำ พอกลับมาที่ห้องอีกครั้ง ก็คลี่ยิ้มเมื่อเห็นจดหมายบนหัวเตียง มันคงจะอยู่ตรงนั้นมาก่อนแล้วเพียงแต่เธอไม่ทันสังเกตเห็น...แล้วก็ต้องนึกชมความรอบคอบของฟิลคอน ที่ทิ้งรหัสสำหรับเข้าอินเทอร์เน็ตให้เธอไว้ด้วย คงรู้ว่าเธอจำเป็นต้องใช้ติดต่อสื่อสาร...และทันทีที่เข้าสู่ระบบได้ สิ่งแรกที่เธอเริ่มต้นค้นหาก็คือ วิธีจับผู้ชายให้อยู่หมัดในสี่เดือน!

บุษบาบรรณไม่ยากเชื่อเลยว่า วิธีมัดใจชายจะมีแนะนำกัน
มากมายแบบนั้นอินเทอร์เน็ต ที่พอไล่เปิดแต่ละเว็บ ก็มีหลากหลายวิธี
ไม่ซ้ำกันเลย

“...หกวิธีมัดใจชาย...ข้อแรก ทำตัวเองให้ดูดี...อืม...”

เธอยึดตัวขึ้นมองภาพสะท้อนของตนเองในกระจก ผมซอยกระจาย
บนไหล่ ยาวลงมาจนถึงทรวงอก ทำให้ใบหน้ารูปไข่อวบๆ ดูเรียวยาวเล็ก
หน้อยและอ่อนวัยลง ทรวดทรงองค์เอวบัดนี้ดูดีขึ้นกว่าเดิมเพราะน้ำหนัก
ลดพรวดๆ นับตั้งแต่ถูกสะบั้นรัก ทำให้กินไม่ได้นอนไม่หลับไปหลาย
สัปดาห์ แม่ตอนนี้ บางมือยังกินข้าวคล้ำน้ำตา เพราะไม่มีครั้งไหนที่คิดถึง
โกคินแล้วเธอจะไม่เจ็บแค้นใจ

จริงอยู่ที่เธอเจ็บปวดเมื่อถูกเขาทอดทิ้ง เริ่มต้นจากความเสียใจจน
แทบไม่เป็นผู้เป็นคน แต่พอหวนคิดถึงบิดามารดา คิดถึงปัญหาที่เธอเป็น
ผู้ก่อให้แก่พวกท่าน จึงเริ่มคิดหาทางแก้ไขให้ถูกต้อง จากนั้นเธอก็พยายาม
ทำตัวให้ยุ่งวุ่นวายกับการสมัครงาน เมื่อมีสิ่งที่ต้องทำ ก็จะไม่มีเวลาวาง

มานั่งก่อดักลุ่มหรือโศกเศร้าให้เปลืองสมอง เวลาผ่านไป...ความเจ็บปวดแปรเปลี่ยนเป็นความแค้น ความอยากเอาชนะโศกโศกและแสดงให้เขาเห็นว่า แม่ไม่มีเขา เธอก็อยู่ได้ ชัยยังสามารถไต่เต้าไปสู่ตำแหน่งสะใภ้ของบริษัทไวน์ที่รวยกว่าและดีกว่าเขาได้ แล้วเธอจะหัวเราะให้ก้องโลกหากวันนั้นมาถึง

“เอละ ตอนนี่เราก็ดูดีขึ้นมาบ้างแล้ว แก้มตอบลง กำลังสวยเลย” เธอเอียงซ้ายเอียงขวาอยู่หน้ากระจก พอมองท้องก็รีบแขม่วลง และพิมพ์ “ถ้าพอมลงกว่านี้ได้ก็ดี...แต่กลางปากกลางเขาแบบนี้ อาหารการกินอัดคัด ไม่มีขนมจุกจิกกิน คงจะพอมลงได้อีกหน่อย” เธอสรุปก่อนกลับมานอนบนเตียง ดูที่หน้าจอกอีกครั้ง

“ข้อต่อไป ดูซิว่าต้องทำไปบ้าง...อิม...ข้อสองสามสี่ทำไม่ได้ เพราะยังไม่ได้เป็นแฟนกันเลย จะไปทำตัวเสมอดั้นเสมอปลาย หรือแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของไต่ยังไป...”

เธอถอนใจ เมื่อข้อแนะนำของเว็บนี้ไม่เข้ากับสถานการณ์ของเธอ จึงเลือกอีกเว็บหนึ่ง

“อันนี้ใช้ได้บางข้อเหมือนกัน...” เธอพิมพ์ หลังจากไล่สายตาตามลิสต์นับสิบข้อ แล้วจดสิ่งที่สามารถทำได้ “ให้ดาร์กซ็อกโกแลต...และต้องแสดงให้เห็นว่าเราทิ้งในความสามารถของเขา...อันนี้ไม่ยาก แต่ให้ใส่แค่เสื้อเชิ้ตของเขาเท่านั้น ดูนี่สิ ต่าย ยังไม่ทันจะได้คบหากันเลย...จะต้องแก้ผ้าให้ดูแล้ว โอ๊ย ข้อที่เหลือยิ่งทำไม่ได้ใหญ่เลย” ว่าแล้วก็เลื่อนไปหน้าถัดไป

“อันนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ต้องเอาใจเก่ง ซื่ออ่อน อ่อนหวานอ่อนโยน ใจเย็น รู้จักปล่อยวาง เปิดเผย จริงใจ คล่องแคล่ว ปราดเปรียว ใช้ชีวิตร่าเริงสดใส เข้าใจอะไรง่าย...ว้าว...เขาเขียนอย่างกะก๊อบปี้จากนิตยสารของเรานั่นแหละ นี่ละตัวตนบุษบาบรรณที่แท้จริง”

เจ็ดข้อที่ว่า ไม่จำเป็นต้องบันทึกไว้เพราะเป็นธรรมชาติของเธออยู่

แล้ว...บุษบาบรรณไม่ใช่คนหลงตัวเอง แต่คิดว่าตนมีสิ่งที่พิเศษกว่าหญิงอื่น อยู่เล็กน้อย แม้จะไม่ใช่คนสวยอย่างนางงามบนเวที แต่ใบหน้าก็มีเสน่ห์ สว่างเหมือนนางแบบบนแคตวอล์กที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นเป็นของตนเอง นับแต่โตขึ้นมา ก็มีหนุ่มๆ มาชายชนมจีบไม่ขาดสาย เพียงแต่เธอตัดสินใจคบหากับโกคินเป็นคนแรก และเป็นแฟนคนเดียวของเธอ เพราะเชื่อมั่นว่า ทั้งสองจะก้าวเดินเคียงคู่กันไปตลอดชีวิต แต่แล้วกลับเป็นการตัดสินใจ ผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิต

บุษบาบรรณรีบปิดโกคินออกจากใจ ไม่อยากร้องไห้ให้แกผู้ชายที่ ไร้ค่าเช่นนั้นอีก รีบเปิดเว็บอื่นเพื่อหาวิธีเด็ดๆ อีก

“คำแนะนำของฝรั่งนี่ใช้ไม่ได้เลย อะไรกัน ใช้เซ็กซ์มัดใจชาย หมด คุณค่าหญิงไทยพอดี อะ...เว็บนี้ดีหน่อย...อันดับแรกต้องรวบรวมข้อมูล ดูว่าเขามีแฟนอยู่แล้วหรือเปล่า...ไม่นั้นก็เสียเวลาจีบ อันดับต่อมาต้องให้เขา เห็นหน้าบ่อยๆ...อย่าให้เขารู้ตัว” ดวงตาของบุษบาบรรณเลื่อนลอย...ในหัว จินตนาการภาพตนเองโผล่ไปเจิดฉายที่สำนักงานในชุดปราดเปรียว คล่องแคล่ว ผ้าโพกผมพลิ้วไสวลูไปกับเรือนผม แล้วค่อยๆ หันไปสบตา เดวิดอย่างซำๆ เมื่อเห็นสายตาดกตะลึงค้างในความงามของเธอ แล้วเธอก็ค่อยๆ เบือนหน้ากลับ แสร้งทำเป็นไม่เห็นสายตาของเขา

“แบบนี้แหละใช่เลย!” เธอกำหมัดแน่น...แล้วกระตือรือร้นอ่านต่อ “แต่...ัว ต้องให้เมียงๆ มองๆ กันไปตั้งสองเดือนเลยเธอ ไม่ไหวละมั้ง ปาเข้าไปครึ่งหนึ่งของเวลาทำงานที่นี่แล้ว ขึ้นหรือถึงสี่เดือนถ้าเขาไม่ยิ้มให้ ก็จบกันพอดี” เธอบ่นกระปอดกระแปดตามอารมณ์ที่ค่อนข้างแปรปรวน ในระยะหลังนี้ แต่พออ่านไปเรื่อยๆ ก็ค่อยรู้สึกดีขึ้นอีกนิด ว่าวิธีสร้างความสนิทสนมที่เป็นธรรมชาติที่สุดคือการขอความช่วยเหลือ ซึ่งต้องทำให้ แบนเนียนที่สุด จนกว่าจะนำไปสู่การนัดรับประทานอาหารครั้งแรก

“ข้อต่อๆ ไปค่อยเก็บไว้ก่อน” เธอไล่สายตาอ่านจนจบ เพราะการ แสดงตัวหลังเริ่มสัมพันธ์ไม่ตรียังต้องรอเวลา และการกำจัดคู่แข่งด้วย

วิชามาร ยังไม่จำเป็นต้องใช้ตอนนี้ แต่หลังจากอ่านไปก็เจอสิ่งที่มีประโยชน์ เหมือนกัน

“ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงที่มีลักษณะเจ็ดอย่าง คือ พุดมาก พุดเสียงดัง พุดแต่เรื่องของตัวเอง อวดรวย เจ้ากี้เจ้าการ ซึ่งอัน ซี้โมโห...และต้องทำให้ เขาเห็นว่าคุณพุดจาามีหลักการ มีความรับผิดชอบ และใจกว้าง^๑... ไม่น่า มีปัญหา” บุษบาบรรณพิมพ์ด้วยความมั่นใจ แล้วเธอก็ปิดคอมพิวเตอร์ลงในใจที่วาดภาพไปแล้วว่าพรุ่งนี้ควรจะทำเช่นไรถึงจะหาทางไปที่สำนักงานได้ และควรจะเลือกชุดไหนเพื่อสร้างความตะลึงให้แก่เดวิดดี...

กางเกงยีนส์รูป เสื้อยืดพอดิตัวกับผ้าโทกผมปล่อยชายจะได้สะบัดพลิวไปตามลมดูเหมาะกับการทำงานที่โรงบ่มไวน์อย่างที่สุด เธอเลือกรองเท้า สานชนิดมีส้นราวสองนิ้วกับรองเท้าผ้าใบ ก็คิดว่าเดินในโรงบ่มไวน์ไม่จำเป็นต้องสวมรองเท้าสวมบุกสมบันมาก และรองเท้าสานก็สวมใส่สบายสำหรับหน้าร้อนเช่นนี้ ที่ต้องแต่งตัวสวยเข้าไว้เพราะได้ทำงานในตึกเดียวกัน โอกาสที่จะได้เจอเดวิดก็มีมากมาย เธอต้องทำให้ตนเองดูดีตลอดเวลา

เสียงกริ่งดังขึ้นเวลาแปดโมงครึ่งตรงเป๊ะ บุษบาบรรณก้าวฉับๆ ไปเปิดประตู พอเห็นฟลอคอนในเสื้อเชิ้ตสีฟ้าแขนยาวพับมาถึงข้อศอกเก่าคร่ำคร่าและกางเกงยีนส์มอมแมม อาจจะเป็นตัวเดิมกับเมื่อวานที่ยังไม่ผ่านการซักจนเธอแทบได้กลิ่นตุๆ ลอยมา หรือเป็นกลิ่นที่สมองเธอจินตนาการขึ้นเองหลังจากได้ใช้สายตาตัดสินไปเรียบร้อยแล้ว หากสายตาของเขากลับตรงกันข้าม

“แม่เจ้าไว้อย...” ฟลอคอนกวาดตาขึ้นลงทั่วตัว จนรู้สึกว่าเขากำลังตีราคาสินค้ากลางตลาด แต่แล้วเธอกลับเข้าใจผิด เพราะมันเป็นสายตาแห่งความขบขันมากกว่า “นี่คุณ เราจะไปตั้งไปบอุงกันนะ ผมบอกคุณ

^๑ จากบทความบางส่วนของเว็บไซต์ <http://guru.sanook.com/pedia/topic>

แล้วไม่ว่าวันนี้ต้องทำอะไร ทำไมแต่งตัวอย่างไรจะไปเดินห้าง แล้วไ้รองเท้าแบบนี้ มันจะขาดเอาได้นะ”

เธอนิ่งหน้า เมื่อกำลังมองเดวิดเพลินจนไม่ทันฟังว่าเขาพูดอะไร วันนี้ได้ยื่นเต็มสองหูแล้วก็เริ่มไม่พอใจ

“ฉันคิดว่าฉันสมัครฝึกงานในตำแหน่งไวน์เมกเกอร์นะคะ ไม่ใช่คนปลูกองุ่น” เธอเตือนความจำของเขา เพื่อเขาจะไม่มีโอกาสได้อ่านใบสมัคร

“อ้าว...ไวน์ทำจากอะไรล่ะคุณ”

“ก็องุ่นนะสิ”

“ก็นั่นแหละ แล้วอยู่ๆ องุ่นจะมากองอยู่ตรงหน้าคุณได้ยังไงล่ะถ้าคุณไม่ปลูก” เขาย้อน

“ก็...” เธออ้าปากค้าง...

“ตอนที่เรียน เขาต้องสอนความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการปลูกองุ่นด้วยซ้ำ ดีเสียอีกที่คุณจะได้ปฏิบัติขั้นตอนนี้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่อยู่ๆ จะมาเป็นไวน์เมกเกอร์ง่ายๆ ได้” ฟัลคอนเท้าสะเอวบอก ไบหน้าที่เขาจริงจังอย่างยิ่ง

ขากรรไกรของเธอหุบลง...มองเห็นขวากหนามชิ้นสำคัญที่ชื่อว่า ฟัลคอนขวางอยู่ตรงหน้า ทำให้เธอไม่ได้ไปทำงานที่โรงบ่มไวน์ใต้ลานงานอย่างที่ตั้งใจ

“ตามใจ ถ้าคิดว่าชุดนี้ทำงานได้ก็ไป อย่าลืมหิตติกรรมกันเด็ดไปด้วยละ แค่นี้ก็พอผมแค่นี้เอาไม่อยู่หรอก แดดมันแรง”

คำเตือนของเขาทำให้เธอต้องรีบวิ่งกลับไปหยิบหมวกและลงครีมนกันแดดหนาเตอะทั้งตัว แนนอนว่าต้องเปลี่ยนรองเท้าเป็นผ้าใบ พร้อมหาเสื้อเชิ้ตแขนยาวมาคลุมทับเสื้อยัดอีกหน พอมองกระจกรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นรถถังเตรียมประจัญบานมากกว่าจะไปรอดหนุ่มที่ไหน

“เสิร์ฟริยังล่ะคุณ”

เสียงตะโกนดังมาจากด้านล่าง ไบหน้าที่กวนโทะสะของฟัลคอนแจ่มขึ้น

มาในโมนาพ...แค่นี้ก็ทำให้อารมณ์โรแมนติคหดหายไปหมดแล้ว เหลือแต่ความแข็ง!

“เสร็จแล้วค่ะ” เธอตะโกนตอบ และรีบวิ่งลงบันไดไปด้วยเกรงเขาจะรอนาน พอก้าวออกบ้านไป ก็เห็นหัวรถแทรกเตอร์คูใจของฟัลคอน ซึ่งในโรงรถถือว่าเป็นหัวใจสำคัญ เพราะใช้ลากอุปกรณ์ต่างๆ ตั้งแต่เริ่มปลูกองุ่นจนเก็บ และเป็นรถที่สามารถแล่นไปตามช่องระหว่างแปลงองุ่นขนาดเจ็ดเมตรครึ่งได้ ในโรงรถเช่นนี้เธอจะหวังอะไรล่ะ รถกอล์ฟคันเล็กๆ ส่วนตัวอย่างนั้นรึ? ดังนั้นแค่หัวรถแทรกเตอร์ที่มีคนขับเป็นอินเดียนแดงรูปหล่อคอยบริการก็ดีถมเถไปแล้ว

บุษบาบรรณพยายามมองโลกในแง่ดีเข้าไว้ เพื่อจะได้สดใสขึ้นสักเล็กน้อยก็ยังดี เธอปีนขึ้นไปนั่งเบาะเดียวกับฟัลคอนอีกหน แล้วเขาก็ผิวปากเคลื่อนรถออกไปท่าทางสบายอารมณ์

“ที่นี้ปลูกองุ่นเกือบเต็มเนื้อที่เก้าสิบแปดเอเคอร์ เราแบ่งเป็นบล็อกๆ สำหรับพันธุ์ต่างๆ การทำงานจะเรียกตามหมายเลขแปลง แล้วผมจะเอาแผนผังให้คุณภายหลัง”

“ค่ะ แล้วเราจะได้เข้าไปที่โรงบ่มไหมคะวันนี้” เธอยังจดจ่ออยู่ที่สำนักงาน และถามอย่างมีความหวัง “หรือว่าฉันควรจะไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ส่วนนั้นว่าฉันต้องมาทำงานในไร่ก่อน”

“ไม่ต้องหรอก เพราะช่วงนี้ที่นั่นเจียบมาก แทบไม่มีงานอะไรทำนอกจากกรอกไวนี่ใส่ขวด ที่โรงบ่มสิ ยุ่งมาก ถือเป็นช่วงเวลาสำคัญ เพราะการทำไวนี่นะ การปลูกองุ่นคือหัวใจ เราสามารถไล่ซื้อองุ่นจากไร่ต่างๆ ได้ แต่คุณจะมีใจแค่นี้หาว่าองุ่นที่ได้จะคุณภาพดีอย่างที่เรากำลังต้องการ ดังนั้น หากเราปลูกเอง เราก็จะควบคุมคุณภาพได้ดีกว่า” เขาอธิบายบุษบาบรรณเพียงสังเกตว่าเขาพูดด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ และชัดถ้อยชัดคำ เธอถึงได้เข้าใจเขาง่ายกว่าฝรั่งคนอื่นที่ชอบมึมงำในคอ

“เราปลูกองุ่นแต่ละปี สามารถทำไวนี่ได้แค่สองหมื่นห้าพันลัง ทุกอย่าง

เราใช้แรงงานคนหมด ไม่ใช่เครื่องจักรถึงควบคุมคุณภาพได้ ไม่ใช่ไวน์ที่ขายปริมาณเคลื่อนตามท้องตลาด เราสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นมา ไวน์เกินครึ่งขายหมดที่สำนักงาน ไม่พอขายไปตามร้านทั่วรัฐด้วยซ้ำ”

เขาวอดอ้าง...แต่เธอไม่อยากเชื่อนักหรอก เพราะไม่เคยได้ยินชื่อเหมือนยี่ห้ออื่นที่โด่งดังของรัฐ แล้วเขาก็อธิบายเพิ่มเติม

“ไวน์ของเราราคาแพง คนที่ดื่มจะต้องเป็นคนที่ชอบในรสชาติจริงๆ ถ้าคุณไปดูที่ห้องขายไวน์ จะเห็นว่าไวน์ของเรา ขวดต่ำสุดราคาอยู่ที่สามสิบเก้าเหรียญ ไวน์ขาวถูกหนอย ยี่สิบกว่าเหรียญ เพราะต้นทุนต่ำกว่า แต่ไวน์แดงราคาแพงมาก แต่คุณภาพของมันก็สมกับราคา คนที่มีรสนิยมเท่านั้นถึงจะเลือกไวน์ของเรา”

“ว้าว...” บุษบาบรรณพูดได้แค่นั้น

“เพราะฉะนั้น เราจะต้องเริ่มต้นจากการปลูกองุ่นที่มีคุณภาพดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ก่อน”

แล้วเขาก็วกกลับมาสู่เรื่องการทำไร่องุ่นอีกจนได้

“คุณจะต้องเรียนรู้ตั้งแต่หัดคลานจนถึงออกเดิน อยุ่ๆ จะมาออกเดินเลยไม่ได้ ต้องรู้จักชนิดขององุ่น รสชาติของมัน และความหวานระดับไหนถึงจะได้ไวน์ที่มีรสชาติเยี่ยมที่สุดออกมาได้ ถ้าคุณชิมองุ่นแล้วจินตนาการถึงรสชาติไวน์ที่คุณจะบ่มออกมาได้เมื่อไหร่ เมื่อนั้นแหละ คุณจะเป็นไวน์เมกเกอร์ที่ประสบความสำเร็จ”

ฟังไปฟังมาเหมือนถูกอบรม... ใบหน้าที่แดงไว้สวยลงแบ่งไว้เนียนค่อยๆ เจือนลงจนได้แต่พิมพ์ารับ

“ดังนั้น วันนี้คุณมีหน้าที่ตั้งเบองุ่นออกห้าแถว ที่บล็อกลูเมอร์โลด์เบอร์หมายเลขเอห้า เราเริ่มต้นนับจากทิศตะวันตกซึ่งอยู่ติดลำธารเป็นแถวเอ และต่อไปเรื่อยๆ จนถึงอีกด้านหนึ่งของไร่คือไอ และเริ่มต้นนับหนึ่งตั้งแต่ด้านหน้าตึกไปจนถึงทะเลสาบ ซึ่งแต่ละบล็อกจะปลูกองุ่นต่างพันธุ์กัน แถวเอและบีหนึ่งถึงสิบปลูกลูเมอร์โลด์ มีจำนวนมากที่สุด เพราะเป็นไวน์

ที่ได้รับค่านิยมสูงสุด”

“บล็อกหนึ่งมีกี่แถวคะ”

“บล็อกละสิบแถว หนึ่งแถวยาวหนึ่งร้อยยี่สิบเมตร บางแถวยาวหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร ตามพื้นที่ที่เอื้ออำนวย แต่บล็อกเอี้ยยาวแค้อยี่สิบ ถ้าคุณทำได้สักห้าแถวก็ถือว่าเยี่ยมแล้ว”

“ฉันทำคนเดียวเหอะคะ” เธอถามเสียงโหย

“แต่ละแปลงจะทำสองถึงสามคน เริ่มต้นจากคนละฝั่ง หนึ่งวันควร จะเสร็จหนึ่งบล็อก”

“คะ” เธอเพยหน้ามองพระอาทิตย์ที่ส่องแสงสว่างจ้า เป็นสัญญาณว่า จะแผดเผาอย่างร้อนแรงในตอนกลางวันอย่างแน่นอน ยังดีที่ยามเช้า สายลมยังพัดเอื่อยๆ อากาศจึงเย็นสบาย แต่คงเป็นอย่างนี้อีกไม่กี่ชั่วโมง กว่าจะผ่านพ้นแปดชั่วโมง... สภาพเธอคงโทมดูไม่ได้เลย

“เอาละถึงแล้ว” ฟัลคอนดึงเบรกมือ แล้วกระโดดลงจากรถ บุษบา-บรรณทำตาม เห็นเขาทักทายเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นหญิงวัยกลางคนชาว อินเดียนแดงที่เริ่มต้นทำงานไปเรียบร้อยแล้วพร้อมกับแนะนำตัวเธอสั้นๆ จากนั้นก็พาไปเริ่มต้นจากอีกด้านหนึ่ง โดยฟัลคอนสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง ปากก็สอนไป “เดือนกรกฎาคม พวกงูจะเริ่มเป็นรูปร่างแล้วเห็นไหม”

เขาพลิกใบ เปิดให้เห็นพวกงูที่มีเม็ดเล็กเท่ากับถั่วเขียวที่อยู่ข้างใต้

“เราต้องการให้งูได้รับแสงแดดให้มากที่สุด มันจะทำให้งูเติบโต ได้เร็ว สุกงอมได้ตามช่วงเวลาที่เราต้องการ ดังนั้นใบโหนดที่บังแดดก็ต้อง กำจัดมันทิ้ง”

มือใหญ่ของเขาดึงใบที่อยู่บริเวณลวดแถวที่สองออกอย่างคล่อง-แคล่ว

“ส่วนยอดด้านบน ค่อยมาตัดทีหลัง พองูโตขึ้นอีกหน่อยก็ค่อย ลิดกิ่งเล็กๆ และพวกงูที่เกินมาออก เรียกว่าทินิง”

เธอจำขั้นตอนได้ดี แต่ไม่เคยลงมือทำเอง จึงเริ่มต้นดึงไปตามที่เขาสอน ไม้ก็ไ้มือก็เริ่มแดง

“เอานี้” ฟิลคอนล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง จับมือเธอพลิกขึ้นมาวางถุงมือสีขาวสะอาดลงไป “ใส่ซะ เดี่ยวมือเสียหมด แล้วตามผมมา ผมเตรียมน้ำมาให้แล้ว ตอนที่ขังผมจะมารับไปกินข้าวกลางวัน” เขาตระเตรียมไว้เสร็จสรรพ บุษบาบรรณตามเขากลับไปที่รถ เพื่อรับน้ำขวดใหญ่จากเขา

“วันพรุ่งนี้คุณเตรียมอาหารกลางวันมาเอง วันนี้ผมจะพาไปกินที่ออฟฟิศ”

คนฟังตาโต...หัวใจที่ห่อเหี่ยวเบ่งบานขึ้นทันตาเห็น

ฟิลคอนทำเมินไม่สนใจท่าทางตื่นเต็นนั้น ใจอ่อนน้อมอยากให้กำลังใจเธอสักหน่อย เพราะเห็นหน้าเศร้ามาตั้งแต่ออกจากบ้าน

“แล้วตอนบ่ายล่ะคะ ต้องกลับมาอีกไหม?”

“กลับมาอีก เพราะช่วงนี้เราจะแวะไปที่โรงบ่มไวน์แค่อาทิตย์ละหนึ่งหรือสองวันเท่านั้นเพื่อชิมไวน์ เวลาที่เหลือ คุณก็จะต้องอยู่ในโรงบ่ม”

เธอย่นจมูก แต่ได้ยินแล้วก็ค่อยใจขึ้นขึ้นมาหน่อย อย่างน้อยก็ได้เข้าบริษัทบ้าง ดีกว่าต้องอยู่ในไร่ตลอดสัปดาห์

“ค่ะ” เธอรับขวดน้ำมา คอดกเตรียมจะไปทำงาน... พลันได้ยินเสียงฟิลคอนกล่าวอย่างอ่อนโยน

“เชื่อผมเถอะว่าคุณจะได้รับประโยชน์จากการฝึกงานครั้งนี้มาก และคุณจะได้เรียนแบบนี้ที่ไหนอีก ขอให้อดทน เพื่อตัวของคุณเอง”

เธองยหน้าขึ้นสบตาเขา...เห็นสายตาสีเข้เล่นแปรเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมา แล้วก็ได้แต่พยักหน้ารับเท่านั้น จนกระทั่งเขาขับรถจากไปแล้วถึงคิดว่าจุดประสงค์ที่มาฝึกงานที่นี่เพื่ออะไร และฟิลคอนกำลังช่วยเธออยู่เพียงแต่ความคิดของเธอเปลี่ยนแปลงไปหลังเกิดปัญหาชีวิต มุมมองความคิดและความมุ่งมั่นในการที่จะเป็นนักผลิตไวน์ให้ยอดเยี่ยมเปลี่ยน

เป็นผู้หญิงที่คิดจะจับผู้ชายให้ได้แทน วุบแรก...บุษบาบรรณรู้สึกละอายใจ ...หากปัญหาครอบครัวที่ต้องเผชิญใหญ่หลวงกว่าที่เธอจะหน้าบ่างได้ ดังนั้นความอายจะต้องถูกซ่อนให้ลึกสุดใจ

“...โอเค...ฉันจะฝึกงาน ฉันจะอดทนเพื่อความรู้อะไรและประโยชน์ที่สูงสุดของตัวเอง ในอนาคต เมื่อฉันได้เป็นนายหญิงของที่นี่แล้ว ฉันจะสั่งงานคนอย่างนายไต้ยังไงล่ะนายฟัลคอน!”

เธอซุ่มตามหลังร่างใหญ่ไป พุดจบกก็สะบัดหน้าพริต สมมุติว่าเขายืนอยู่ตรงหน้าเธอ แล้วเริ่มตั้นตั้นไปอย่างกระแทกกระทั้น...แต่ต้องครางอ้อยเมื่อมองเห็นแถวยาวสุดลูกหูลูกตา

ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า...เหงื่อเริ่มผุดขึ้นเต็มใบหน้าที่ผัดแป้งไว้อย่างดี เธอใช้แขนเสื้อปาดเหงื่อออก แป้งจึงละลายติดออกมาเป็นชั้นผสมปนเปกับบรัชออนกลายเป็นสีตุ๋นๆ น่าเกลียดพิกลแทบไม่อยากจะคิดเลยว่าบนแก้มของเธอจะหลงเหลืออะไรไว้บ้าง

แดดยามสายอันอบอุ่นเปลี่ยนสภาพ กลายเป็นแดดร้อนเปรี้ยวตอนเที่ยงวัน แดดเผาทุกอย่างบนพื้นพิภพให้เหี่ยวเฉา รวมทั้งดอกบัวอย่างบุษบาบรรณกลางเถาอู๋นั้นก็ไม่ละเว้น มือที่ลืดไปอู๋นั้งอ่อนแรงลงเรื่อยๆ หูเริ่มอื้อ ตาเริ่มลาย...จนมองเห็นไปฝั่งมีมากมาย เต็มอย่างไรก็ไม่มีความหมดเสียที

เสียงรถแทรกเตอร์ที่ดังโกล้งเข้ามา พร้อมๆ กับเสียงของฟัลคอน ทักทายผู้หญิงชาวอินเดียนแดงที่ทำงานเปล่งเดียวกับเธอ เสียงนั้นเหมือนสวรรค์ลงมาโปรด ยิ่งเห็นเขาเดินอาดๆ เข้ามาโกล้ง เธอก็แทบจะกระโดดเข้ากอดด้วยความยินดี

“เฮ้ บันนี่...เป็นไงบ้าง สกนุ่ใหม่”

“เหนื่อย” เธอตอบได้คำเดียว...แล้วมองเห็นฟัลคอนเดินมาพร้อมกันหลายคนเหลือเกิน หรือว่าเขามีฝาแฝด...สาม หรือสี่...

“อ้าว...คูน...” เขาพูดได้เท่านั้น เมื่อฟ้าที่สว่างจ้าของเธอดับวูบ

เหมือนใครปิดสวิทช์โดยฉับพลัน...

“อืม...ท่าจะเป็นลมแดด คงไม่เคยเจอแดดแรงๆ และไม่เคยทำงานหนัก แกน่าจะส่งเธอมาดูไวน์ที่นั่นดีกว่ามั้ง”

“ผมคิดว่า ถ้าเธออยากจะเรียนรู้การทำไวน์ ก็ควรเรียนรู้ตั้งแต่เริ่มต้น แต่ไม่นึกว่าเธอจะอ่อนแอขนาดนี้”

บุษบาบรรณได้ยินเสียงพูดคุยดังไกลออกไป เสียงเบาบ้าง ดังบ้าง ...และค่อยๆ ชัดขึ้นเมื่อสติสตั้งกลับคืนสู่ตัว

“นั่นไงเธอฟื้นแล้ว”

เธอจะปริบตาปริบๆ เอียงหน้าหลบผ้าเย็นที่ตะเข็บบนแก้ม ก่อนจะมองชายสองคนตรงหน้าอย่างงงๆ ในตอนแรก แล้วค่อยๆ จำความได้ว่าตนกำลังอยู่ที่ไหน และสองคนนั้นเป็นใคร

“โอ๊ย...” เธออุทานแล้วผุดลุกขึ้น... หน้าตาเธอคงโทมเหมือนยายเฟ็ง ผ้าโพกผมก็หลุดลุ่ยเอียงปิดหูไปข้างหนึ่ง แเบ็งและบรัชออนก็เลอะไปแล้ว เนื้อตัวก็เหม็นเหม็น และนี่กลับเป็นภาพแรกที่เควิดเห็น... เธอนึกอยากเอาหัวโขกกำแพงนักที่ดันมาเป็นลมในตอนนี้ รีบยกมือป้องหน้าเอาไว้ด้วยความอาย ลืมคิดไปว่าเขาเห็นเต็มตาตั้งแต่ตอนที่เธอนอนหมดสติไปแล้ว

“ใจเย็นๆ คุณ ค่อยๆ ลุก หิวน้ำไหม” พลคอนวางผ้าลงในถังน้ำแข็ง แล้วขยับเข้ามานั่งข้างกาย เธอเตรียมจะส่ายหน้า แต่ลำคอที่แห้งเป็นผงทำให้เปลี่ยนใจ เควิดยื่นแก้วน้ำให้ทันที ส่งยิ้มอ่อนโยนและเอื้อเฟื้อเมื่อเห็นเธอกระมิดกระเมี้ยนดื่มน้ำ และเอ่ยขึ้น

“คุณไม่เป็นไรแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ห้องปฐมพยาบาลที่ออฟฟิศ ถ้าไม่ไหว ตอนบ่ายก็ทำงานในนี้แหละ”

บุษบาบรรณมองเขาตาปริบๆ ด้วยความซาบซึ้งใจ...ที่พ่อเทพบุตรยื่นมือมาช่วยเหลือ แต่แล้วเจ้าตัวมารร้ายก็ยื่นมือออกมาปิด

“อย่าเลยครับ...เธอควรจะต้องทำงานได้ดีทั้งในไร่และที่นี้ เดี่ยวพัก
ให้หายเหนื่อยแล้ว บ่ายๆ ผมจะให้เธอไปตังใบที่แปลงนั้นอีกรอบ” นั่นคือ
คำตัดสินจากเทพบุตรชาตาน...ที่เธอได้แต่ส่งสายตาอาฆาตมาร้ายให้แก่เขา
...แล้วก็ได้รอยยิ้มทะเล้นกลับมาเป็นคำตอบ

๕

“กรี๊ด!” บุษบาบรณตกใจแทบสิ้นสติเมื่อเห็นใบหน้าของตนบนกระจก ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่หน้าตาและสารรูปของเธอจะดูเหมือนเรื่กคุณผสมหมี่แพนด้าขนาดนี้ เมื่อคิ้วสีน้ำตาลที่วาดไว้สวบบนแนวคิ้วที่กันไว้ดังงาม เลอะเปรอะเปื้อนผสมรวมกับอายไลเนอร์และมาสคารา จนแยกไม่ออกว่าอะไรเป็นอะไร ทำให้ดวงตาเป็นสีดำเซโรเซ ตัดกับใบหน้าขาวซีดที่เหลือ ผมเผ้าก็รุงรัง พันกับผ้าผูกผมรุ่นนาย จนเธอออกแรงกระชากไปพร้อมๆ กับเสียงกรี๊ดร้องและกระแทกเท้าด้วยความขจัดใจ ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของฟัลคอนเพียงคนเดียว เพราะถ้าเขาไม่ใช่ผ้าเย้นเซ็ดหน้าเครื่องสำอางงไม่เลอะเทอะแบบนี้ แถมพอเดวิดเสนอให้เธอทำงานในบริษัท เขายังคิดจะลากเธอกลับลงไปทำงานในไร่อีก

“เกิดอะไรขึ้นบ้านนี้” เสียงเคาะประตูห้องน้ำดังขึ้นเร็ว บุษบาบรณอยากจจะร้องวี้ดๆ ใส่คนที่กำลังเคาะประตูเรียก อยากให้เขาไปไกลๆ ให้พ้นจากชีวิต ไม่ต้องเจอเงาเงากันเลยดียิ่งดี แต่เธอก็ทำอย่างທີ່ใจคิดไม่ได้

“ไม่มีอะไรค่ะ”

“คุณแน่ใจนะ” ฟัลคอนยังถาม

“อ้อ แน่ใจสิยะ ถามได้” เธอ扮เป็นหมิ่นกึ่งกับตนเอง แต่พอตะโกนตอบไปก็ยิ่งรักษามารยาทเอาไว้ “แน่ใจละ ขอเวลาอีกสักครู่ นะคะ”

“โอเค...อ้อ...อาหารกลางวันพร้อมแล้วนะ ผมจะรอที่ห้องอาหารข้างบน”

“ค่ะ” เธอตอบส่งๆ ไปก่อนจะเปิดก๊อกน้ำล้างหน้าและใช้กระดาษเช็ดซับน้ำหมาดๆ เช็ดคราบดำรอบดวงตาให้ออกมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วลงครีมกันแดดหลอดเล็กๆ ที่พกติดตัวไว้ให้ทั่วหน้า เมื่อรู้ว่าบายนี้ตนต้องไปผจญกับแดดอันร้อนแรงอีกครั้ง พลางปากก็ตำพ้อตัวดีไป

“นายฟัลคอน...จำไว้เลยนะว่านายทำกับฉันยังไงบ้าง ถ้าฉันได้เป็นสะใภ้ของที่นี่เมื่อไหร่ นายเจอดีแน่” เธอ扮ยิ้มว่า “แล้วอีตาคุณเดฟนี่ก็ใช้ไม่ได้เลย ชวนแค่ครั้งเดียว พอนายฟัลคอนบอกไม่ได้ ก็ตื่นชื่ออีก ทำตัวไม่เป็นเจ้านายที่ดีเลย กลัวลูกน้อง แล้วแบบนี้ลูกน้องที่ไหนจะนับถือ คุณควรยืนยันกลับไปสิว่า ‘ผมต้องการให้คุณบันนี่เข้ามาทำงานที่บริษัท ไม่ใช่ไปตะลอนกลางแดดแบบนี้’” ท้ายประโยคเธอทำเสียงเข้มขึงขัง “ไม่ใช่ยกไหล่แล้วปล่อยให้นายฟัลคอนลากฉันไปกลางแดดอีก”

“นี่คูน...” เสียงกวนโตะดังขึ้นอีกหน “คุณ扮อะไรอยู่คนเดียวในห้องน้านั้น”

บุษบาบรรณตาโตอ้าปากค้าง นี่ตกลงเขาเขียนเผ้าที่หน้าประตูเลยหรื? ดินะที่ยังฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่อง

“ฉันคุยโทรศัพท์” เธอตะโกนตอบไป “อีกหนึ่งนาทีจะเสร็จแล้ว ไหนคุณบอกว่าจะขึ้นไปรอข้างบนไงคะ”

“ผมกำลังจะไป แต่บังเอิญได้ยินคุณพูดอะไรก่อนนะ ถ้าไม่มีอะไรผมไปละนะ” ฟัลคอนตะโกนบอก เธอจึงวิ่งมาตามหลังอีก

“ทำทางคงไม่มีใครสอน ว่าสุภาพบุรุษไม่ควรตะโกนคุยกับผู้หญิงที่กำลังทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ ฮี”

แม้จะบ่น เธอก็ยังรีบผัดแป้งให้ดูหน้าผ่องขึ้น ส่วนเครื่องสำอางอื่นๆ ไม่ต้องพูดถึง เพราะไม่ได้พกพามาเยอะเยอะขนาดนั้น แค่ครีมและแป้งทำให้หน้าตาสดใสได้ก็ดีถมเถิดแล้ว

บุษบาบรรณเอียงซ้ายขวามองกระจกอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้ากับตนเอง แค่นี้ก็สวยใช้ได้หลังจากลบรอยตำราบตาไปเกือบหมด ถ้าเดวิดเห็นเธออีกครั้ง จะต้องทึ่งกว่าเดิม

พอมั่นใจเต็มที่แล้ว เธอก็เปิดประตูห้องน้ำออกไป และเป็นครั้งแรกที่เธอสังเกตเห็นรอบๆ ห้องที่บัดนี้ว่างเปล่า เห็นว่าเป็นสำนักงานที่อยู่ใต้ดิน เพราะเมื่อมองผ่านกระจกด้านซ้ายออกไป ก็จะได้เห็นถึงโถกตั้งเรียงรายบนแท่นของมันเป็นสูงไปจนจดเพดาน ส่วนด้านขวาที่ดูสว่างไสวหน่อยก็เป็นถึงสเตนเลสขนาดใหญ่ สูงราวสี่เมตรนับสิบๆ ถึงเรียงรายอยู่ พอมองรอบๆ ตัว ก็เห็นโต๊ะทำงานภายในห้องทั้งหมดสี่ตัวด้วยกัน ดูเป็นระเบียบพอสมควร ด้านหนึ่งมีตู้เอกสารตั้งไว้ และโต๊ะใหญ่ที่สุดอยู่ด้านหลัง ซึ่งเดาว่าน่าจะเป็นของหัวหน้าสายงาน หรือไวน์เมกเกอร์ของที่นี่

เพราะเป็นสำนักงานขนาดเล็ก จึงมีห้องน้ำเพียงห้องเดียว มีน้ำเล้าฟัลคอนถึงได้ยี่ห้อที่เธอชอบอยู่ในห้องน้ำชัดเจน

เธอขีดหน้าขึ้น และต้องทำเป็นไม่แคร์ เพราะยังไงเขาก็ฟังเธอไม่ออกอยู่แล้ว ดังนั้น พอตั้งตัวตั้งใจได้ระดับหนึ่ง เธอก็ก้าวฉับๆ ออกห้องทำงานไป มองเห็นห้องโถงกว้าง เต็มไปด้วยถังโถก แต่ไร้ผู้คนที่จะถามทวง จึงต้องสังเกตป้ายทางออกที่ติดไฟไว้เหนือประตู แล้วเดินขึ้นบันไดไป

คราวนี้ค่อยยังชั่วหน่อยที่มีพนักงานสาวซึ่งดูเหมือนจะมีเชื้อสายอินเดียนแดง ใบหน้าน่ารัก แต่งกายสุภาพ สวยเหมาะกับเรือนร่างผอมเพรียวยืนต้อนรับแขกที่โตะด้านหน้า พอเห็น เธอก็เข้าไปถาม

“ฟัลคอนบอกว่าจะรอฉันที่ร้านอาหาร...ไม่ทราบว่ามีอยู่ตรงไหนคะ?” เธอยิ้มอย่างเป็นมิตร แล้วก็ต้องหรีดตาลงเมื่อเห็นดวงตาคู่สวยตรงหน้ากวาดขึ้นลงมองเธออย่างรวดเร็ว ทำราวกับวัดซั่งตวง...พอเห็นเธอซักสี่หน้า

ก็รีบตอบ

“เอ่อ...ตรงด้านหลังค่ะ” พนักงานสาวสวยผายมือไปทางด้านในของห้องชายไวน์

“ขอบคุณค่ะ” พอได้คำตอบ เธอก็กระตุกยิ้มให้นิดหนึ่งตามมารยาทแล้วเดินผ่านประตูห้องชายไวน์เข้าไป เห็นไวน์มากมายจัดอยู่บนชั้น บนแท่นและโต๊ะกลางห้องได้อย่างดึงดูดสายตา ใกลึๆ กันนั้นมีเคาน์เตอร์สำหรับนักท่องเที่ยวได้ชิมไวน์อีกสองจุด ซึ่งบัดนี้มีแขกกำลังชิมอยู่หลายคน เธอแยมปากทันทีที่เห็นเวรดิยีนอยู่ริมระเบียงเหนือห้องชายไวน์ กำลังมองสังเกตการณ์ด้านล่าง เธอจัดเอากลยุทธ์ที่เตรียมไว้เมื่อคืนออกมาใช้ด้วยการมองซ้าย แลขวา...แกลังทำเป็นไม่เห็นเขา เสหยิบขวดไวน์ข้างๆ ตัวมาชิม ทั้งที่มีมือไม้สั่น ตาพร่าพรายจนอ่านหนังสือไม่ออกสักตัวว่ามันเป็นไวน์ชนิดไหน หรือสมองแยกแยะไม่ได้ด้วยซ้ำว่าไอ้ขวดที่หยิบมานั้นเป็นไวน์ขาวหรือไวน์แดง

เธอพยายามควบคุมการเคลื่อนไหวให้เป็นแบบสโลว์โมชั่น...ซึ่งช้าและสง่างาม ด้วยการวางขวดไวน์ลงที่เดิม ขณะที่มือบางละมุนกำลังค่อยๆ เอื้อมขวดที่อยู่ไกลออกไปนั่นเอง

“นี่แม่คุณ...ผมน่าจะรอกินข้าวแทบไม่ไหวแล้วนะ แล้วนั่นมันอะไร เป็นลมแดดยังไม่หายอีกเรอะ ทำยังกะตุ๊กตาโซลาน”

จบเห่ หมดกัน...มือที่เอื้อมออกไปค้างอยู่เช่นนั้น ดวงตาที่กำลังหรีบรือ ถลิ่งขึ้นมองคนพูดราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นึกโกรธพระเจ้าเหลือเกินว่า ทำไมต้องส่งอินเดียนแดงปากคออเราะร้ายผู้นี้เข้ามาในชีวิตของเธอด้วย

“ไป ไปกินข้าวกัน ผมสั่งอาหารมาแล้วแล้ว ถือเป็นมือต้อนรับสู่ไร่ฟ็อกซ์คริก” เขาคล่องแขนเข้ากับเธอ แล้วกึ่งลาก...หรือจะเรียกว่าลากก็คงไม่ผิด ผ่านประตูอีกฝั่งออกไปที่ระเบียงกว้าง จนมองเห็นไร่องุ่นไกลสุดลูกหูลูกตา

ความโกรธหายวับไปทันทีเมื่ออากาศบริสุทธิ์และลมเย็นๆ พัดมาต้อง

ใบหน้า พอพัลคอนออกแรงดึงแขนอีกหน เธอก็ก้าวตามแต่โดยดี จนกระทั่ง ยอบตัวลงนั่ง ถึงได้เห็นว่าเก้าอี้ในห้องอาหารเป็นเหล็กดัด วางอยู่ใต้เถาองุ่น อันร่มรื่น มีพวงองุ่นเล็กๆ ห้อยระย้าไปทั่วเสาระเนงขนาดกว้างเกือบ สองเมตร ซึ่งสร้างเป็นรูปตัวยู แต่ละด้านยาวไม่ต่ำกว่าสิบเมตร ตรงกลาง สามารถจัดเป็นเวทีสำหรับการแสดงดนตรีสดได้ และจุดที่เธอนั่งถือว่าเป็นจุดที่สวยงามที่สุด เพราะมองเห็นเรื่องุ่นลีเขียวสดปลุกเป็นแถวเรียงราย ไปจนจดเนินเขาด้านหลังของเธอ

“ว้าว...สวยจังเลยคะ” เธอพิมพ์ ดวงตาวาววับด้วยความซาบซึ้งใจ ที่พัลคอนพามาชมสถานที่สวยงามเช่นนี้ พอเห็นสถานที่ เธอก็ไม่กล้าดู เฒ่าอาหารเพราะคิดว่าราคาคงจะแพงจับจิตจับใจ

“ต้องชมคนออกแบบ เขาทำได้สวยจริงๆ” พัลคอนเห็นด้วย ดูท่าทาง ไม่มีอารมณ์ไรแมนติกสักเท่าไร เหมือนเธอและเขายังทำงานมากกว่า ออกเดด

กรี๊ด ออกเดดตั้งนั้นระอะ ผันไปเถอะ...เธอไม่มีทางเรียกร้องการรับประทานอาหารกลางวันกับคนงานในไร่ว่าออกเดดอย่างเด็ดขาด เพราะถ้าเธอ จะรับนัดรับประทานอาหารครั้งต่อไป คนคนนั้นจะต้องเป็นเดวิดเพียง คนเดียว!

“นี่...เฮ้...คุณทำตกตอนที่เข็นลม ผมเก็บไว้ให้คุณ”

“อ้อ ขอบคุณมากคะ” เธอมองบีบี ไทรคัพท์ที่ครึ่งหนึ่งของตัวเครื่อง มีปุ่มนับล้านให้กด ในมือของพัลคอนด้วยความซาบซึ้งใจ เพราะถ้าหาย เธอคงแยแน่นอนๆ ข้อมูลอะไรต่อมิอะไร รวมถึงหมายเลขโทรคัพท์ของเพื่อน คู่อยู่ในนั้นแทบทั้งหมด จึงรีบยื่นมือออกไปรับแล้วก็เห็นเขากระตุกยิ้ม ที่มุมปาก

“มีอะไรน่าฆ่าหรือคะ” เธอถาม น้ำเสียงออกขุ่นเคืองนิดๆ

“เปล่า ไม่มีอะไร” เขายิ่งฉิกยิ้มกว้างกว่าเดิม จนเธอต้องหรีดตาลง... ชนิดที่ว่า ถ้าเขาไม่ยอมบอก เธอเอาเรื่องเขาถึงตายแน่

“โอเคๆ...” เขายกมือยอมแพ้ “ก็เมื่อกี้คุณบอกว่าคุยโทรศัพท์ในห้องน้ำ แต่เจ้าที่มันอยู่กับผมตั้งแต่ในไร่แล้ว ทำทางคลื่นไร้สายของคุณจะแรง ใช้บริการบริษัทไหน บอกบ้างสิ เพื่อจะเปลี่ยนไปใช้ด้วย”

กรี๊ด! บุษบาบรรณกรี๊ดร้องลั่นอก...แต่ภายนอกเธอกลับทำได้แค่เหม้มปากแน่น...และสับคัตหน้าพรีด ก่อนกัดฟันตอบ

“ฉันมีโทรศัพท์สองเครื่องยะ”

“อ้อ...อย่างนี้เอง” ฟิลคอนทำหน้าที่ตาสีเสื้อ รวากับถูกเธอหลอกง่ายตายเสียเต็มประดา...ดวงตาสองคู่จ้องกัน...ฝ่ายหนึ่งแหวตาดั้นระริกอย่างขบขันเต็มที อีกฝ่ายวาววับด้วยความแค้น...แต่พอเห็นดวงตาของเขา ความโกรธซึ่งก็ค่อยๆ จางลง...แก้มกระตุกยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะข้อแก้ตัวของเธอมั่นชั่งลั่นคิดจริงๆ ในประเทศนี้ ค่าบริการโทรศัพท์แพงนักหนา หากไม่ใช่พนักงานธุรกิจตัวเอง ไม่มีใครบ้าพกมือถือสองเครื่องแน่ และเขาก็รู้ทัน...

พอเธอหลุดเสียงหัวเราะก็ก้อออกไป ฟิลคอนก็ระเบิดเสียงหัวเราะลั่น...เสียงหนุ่มสาวทั้งสองประสานกัน...ดังสะท้อนไปทั่วระเบียบ แน่นอนว่าพนักงานต่างก็หันมองกันด้วยความประหลาดใจ...และไม่นาน ชั่วนี้้นก็กระจายไปทั่วไร่อย่างรวดเร็ว

“ฟิลคอนคะ...”

เสียงเรียกด้วยความเกรงใจดังขึ้นเบื้องหลังของบุษบาบรรณที่กำลังเดินเคียงคู่กับเขาเพื่อจะกลับไปทำงานต่อในไร่หลังจากนั่งกินอาหารและคุยกันเพลินจนเกือบบ่ายสองโมง ฟิลคอนจึงตัดลึนใจพาเธอเดินลงไปทัวร์สั้นๆ ในโรงบ่มไวน์ใต้ตึก แล้วบอกว่าพรุ่งนี้ตอนบ่ายจะพาเธอไปชิมไวน์กับเขา ส่วนตอนเช้า เธอก็ยังต้องเตดีบองุ่นที่แปลงอยู่ดี พร้อมกับย้ำว่าหากเธอต้องการเป็นไวน์เมกเกอร์ที่ดีก็ต้องเรียนรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับบองุ่น

คนที่กำลังอืม...และมีความสุขหลังจากรับประทานอาหารอร่อยๆ

ฟรี! ขออย่าว่าฟรี เพราะฟัลคอนแค่เซ็นแกร์กเดียว คนเสรีฟก็ไค้งแล้ว
ถอยห่างออกไป โดยที่เขาไม่จำเป็นต้องล้วงบัตรเครดิตออกมาเลย แต่
บอกว่าใช้สิทธิ์พนักงานเท่านั้น แต่เธอเชื่อว่า สิทธิพิเศษนี้คงไม่ได้มีให้แก่
ทุกคน

พออิมอร่อย...ก็ไม่มีอารมณ์เถียง นอกจากเอออออกไป พอผ่านเคาน์-
เตอร์ด้านหน้าเพื่อจะกลับไปทำงานต่อ แม่ประจักษ์มพันธ์สาวก็เรียกฟัลคอน
เอาไว้

“ว่าไงรีซีย่า” ฟัลคอนหันไปถาม

“เออ...” ประจักษ์มพันธ์สาวมองบุษบาบรรณท่าทางอึดอัดใจ ก็เข้าใจ
ว่าคงอยากจะพูดกับชายหนุ่มตามลำพัง เธอจึงบอกฟัลคอน

“ฉันจะไปรอที่รถนะคะ” เธอพูดฟังเสียหรุ แต่มันคือรถแทรกเตอร์
ที่ต้องนั่งเบียดเขาไปนั่นแหละ พอก้าวออกมาคนเดียว ก็อดเสียวหลังกลับ
ไปดูไม่ได้ เธอเห็นหญิงสาวนามว่าซีย่าเงยหน้าขึ้นมองฟัลคอนด้วยสายตา
หวานเชื่อมจนถึงขั้นอ้อยส้อย แต่ก็ดูเหมาะสมกันดี คนเชื้อสายเดียวกัน
ย่อมเข้าใจกันกว่าต่างชาติต่างเผ่าพันธุ์ แล้วเธอก็อดมองฟัลคอน
ไม่ได้ เขาไม่กระตือรือร้นที่จะคุยกับสาวสวยน่ารักคนนั้นสักเท่าไร แถมยัง
ทำสะเอวยืนกร่าง ดูน่าเกลียดชะมัด แบบนี้แสดงว่าฝ่ายหญิงอาจจะ
ชอบผู้ชายเพียงข้างเดียว แล้วก็อดวิจารณ์ในใจไม่ได้ว่านายฟัลคอนนี้ทำทาง
เล่นตัวเหลือเกิน คงเห็นว่าตัวเองหล่อกว่ามาตรฐานหนุ่มในเผ่าถึงได้
เลือกมาก อายุก็ไม่น้อยแล้วยังไม่ยอมแต่งงาน...

เธอกำลังคิดถึงเรื่องของเขาเพลินๆ ยังไม่ทันจะก้าวขึ้นรถเขาก็
เดินมาถึงตัวแล้ว ใบหน้าที่เบิกบานเมื่อครู่เปลี่ยนไป กลายเป็นคนเฉยขริม
เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ เธอก็ไม่ถาม เพราะไม่ใช่ธุระ แต่พอมาถึง
แปลงงุ่น แทนที่เขาจะกลับไปอย่างตอนเช้า กลับเดินลงมาช่วยเธอตั้ง
ใบงุ่นเสียนี่

“ฉันทำเองได้ค่ะ คุณไปทำงานของคุณเถอะ งานง่าย ๆ แค่นี้เอง”

เธอเห็นเขากระซากไปออกอย่างกระแทกกระทั้น ปากมัมเข้าหากันราวกับมีเรื่องหนักอกหนักใจเสียเต็มประดา

“ไม่เป็นไร ผมอยากทำงานของผมเสร็จแล้ว” เขาตอบเรียบๆ เธอจึงได้แต่ยกไหล่...คิดว่าดีเหมือนกันที่มีคนมาช่วย แต่ที่กลัวคือ องุ่นที่เพิ่งออกผลอันแสนประาะบางจะถูกแรงอารมณ์ของฟัลคอนกระทบเอาแน่สิ เพราะพ่อคุณเล่นดีงไม่บันยะบันยังแบบนี้

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง เธอก็อดรันทนต่อไปไม่ได้ จึงได้เอ่ยขึ้น

“คุณดีแรงแบบนี้ไม่กลัวองุ่นตายหมดหรือคะ ไหนบอกฉันว่าต้องดูแลมันอย่างทะนุถนอมไงล่ะ”

ฟัลคอนหันมาเลิกคิ้ว ก่อนจะกลับไปมองมือตัวเอง ถึงได้รู้ตัวว่าได้ใช้แรงมหาศาลจนพวงองุ่นโย้ออกมาจากเส้นลวด

“ฉันคิดว่าถ้าคุณมีเรื่องไม่สบายใจ ก็กลับไปพักดีกว่านะคะ ฉันทำเองได้”

“เฮ้อ...” ฟัลคอนละมือจากไปองุ่น คราวนี้เขายอมทำตามคำแนะนำ เพราะเดินดุ่มๆ กลับไปที่รถแทรกเตอร์ ทันทีที่สตาร์ทก็กระซากรถออกไปตามอารมณ์ของคนขับ...ทำอย่างกับสนามแข่งรถริงด์ปริซ์ ดินะที่ล้อรถแทรกเตอร์ไม่หมุนตัว ไม่งั้นคงสนุกแน่ บุษบาบรรณสายหน้าน้อยๆ เต่าว่าเรื่องราวระหว่างฟัลคอนกับแม่สาวชีย่านั้น เห็นทีคงไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เสียแล้ว

ฟัลคอนกลับมารับบุษบาบรรณตรงเวลาเลิกงาน เขาขับรถไปส่งเธอที่บ้านพักตามหน้าที่ หากระหว่างทางเขาก็ไม่มีอารมณ์จะชวนคุย หรือแม้แต่จะอบรมสั่งสอนเธออย่างในตอนเช้า พอส่งเธอเสร็จ ก็ขับแทรกเตอร์ไปเก็บที่โรงจอด ก่อนจะเลิกกระเบะคู่มือมุ่งหน้าสู่บ้านหลังใหญ่

พอไปถึง ก็ก้าวอาดๆ เข้าไปด้านใน สายตากวาดหาบิดาและมารดา พอไม่เห็น ก็เดินไปที่ระเบียงจึงพบว่าทั้งสองกำลังเดินเลียบาททรายเล็กๆ

ริมทะเลสาบ มุ่งหน้ากลับบ้าน บนโตะที่ระเบียงมีไวน์รสชาติดีที่สุดใน
ของบริษัทวางอยู่ เห็นปุ๊บก็รู้ทันทีว่าสามีภรรยาวางแผนจะดื่มก่อนรับ-
ประทานอาหารเย็น

มารดาเห็นเขาแล้ว เมื่อส่งยิ้มและโบกมือมาแต่ไกล พลคอนจึงนั่ง
รอที่เก้าอี้ตรงระเบียง และรินไวน์สำหรับตัวเอง ดื่มหวังจะดับอารมณ์
หงุดหงิดของเขาให้คลายลงไปได้บ้าง

“เฮ้...ลูกรัก ได้ข่าวว่ากำลังให้ความสนใจกับนักศึกษาฝึกงานนั้น
ใหญ่เขียวรี กลางวันถึงกับพาไปทานอาหารด้วยกัน” มาร์กาเรตทักขึ้น
หลังจากกอดและหอมแก้มเขาทั้งสองข้างแล้ว มารดาที่ยังคงเคঁาะความ
สวอยอยู่บนใบหน้าคลี่ยิ้มอ่อนโยน ต่างจากบิดาที่ดูมีสีหน้าเคร่งขรึมคล้าย
ไม่พอใจ

“ข่าวไวเหมือนเดิมนะครับแม่” เขากลับมานั่งเก้าอี้ตามเดิม และรินไวน์
ให้แก่บุพการี “ที่จริง ก็ไม่เห็นจะมีอะไรสำคัญ แค่อยากแนะนำเธอให้
รู้จักสถานที่ให้มากขึ้น” เขาตอบ และทำหน้าที่เรียบสนิท ไม่อยากให้มารดา
อ่านสีหน้าหรือดวงตาที่ฟ้องว่าเขากำลังโกหก แต่ก็ดูที่จะปิดบังได้ยาก
เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของมารดา

“อ้อ...จ้ะนี่”

“จ้ะนี่สิครับ” เขายืนยัน ก่อนจะรีบพุ่งเข้าสู่จุดหมายที่เขาต้องมาคุย
กับบิดาในวันนี้ “เมื่อบาย ซิย่าบอกว่า พ่อของเธอนั้นจะมาคุยกับพ่ออย่างนั้น
หรือครับ”

“ก็ไหน่ละสิ แกน่าจะรู้ว่าหุ่ยล์ต้องการให้แกแต่งงานกับซิย่าตั้งแต่
ไหนแต่ไรแล้ว นี่แกอย่างสามสิบแล้ว ซิย่าก็ไม่ใช่เด็ก จะให้รออีกนาน
แคไหน” บิดาของเขาบอกเสียงดุตัน

“โอ้ พ่อครับ เราคุยกันเรื่องนี้หลายครั้งแล้วนะครับ และผมเห็น
เธอเป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่งเท่านั้น”

“แล้วน้องสาวของเธอละ คนอื่นๆ แกก็เลือกได้เหมือนกัน” โจ

ไม่ยอมแพ้ “ไม่จำเป็นต้องเป็นชีย่า หลุยส์มีลูกผู้หญิงตั้งห้าคน”

“เด็กพวกนั้นยังเรียนมหา’ลัย เรียนมัธยมอยู่เลยนะครับ” ฟัลคอนคราง แม้หลุยส์จะอายุมากกว่าโจ แต่ภรรยาคนแรกเป็นหมันจึงไม่มีลูกด้วยกัน กว่าจะมีลูกก็อายุมากแล้วกับภรรยาคนที่สองและสามถึงห้าคน ชดเชยกับช่วงเวลาที่เสียไปอย่างเต็มที่

บิดายังไม่ทันจะได้ตอบ เดวิดก็เดินผ่านประตูระเบียงมาพอดี

“คุณอะไรกันอยู่หรือครับ ท่าทางเคร่งเครียดเชียว” ชายหนุ่มถามพลางเดินเข้าไปกอดมารดา เป็นสิ่งที่ลูกๆ ทุกคนปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก ขณะที่โจเคร่งขรึมตามนิสัยของชาวอินเดียนแดงส่วนใหญ่ หากก็มีวิธีแสดงความรักในแบบฉบับของเขาเหมือนกัน

“เรากำลังคุยเรื่องลูกสาวของหลุยส์นะ” มาร์กาเร็ตบอกบุตรชายคนโต “เห็นว่าชีย่าบอกบายนี้ว่าหลุยส์ต้องการคุยด้วย”

“อ้อ...ชีย่า...” เดวิดเพิ่มพ้ำ แล้วคิดถึงหญิงสาวที่ทำงานในตำแหน่งประชาสัมพันธ์ เด็กสาวนิสัยดี หน้าตาน่ารัก อ่อนหวาน เป็นที่ชื่นชอบของพนักงานทุกคน ยกเว้นฟัลคอน ที่ดูตั้งป้อมรังเกียจเหลือเกิน คงกลัวที่จะถูกจับแต่งงานนั่นเอง

“แกก็รู้ว่าหลุยส์เคยช่วยชีวิตพ่อไว้เมื่อตอนเด็กๆ ถ้าไม่มีเขา ปานนี้ก็ไม่มีพวกแก” โจบอกบุตรชายเป็นครั้งที่เท่าไรไม่มีใครงอแงนับ เรื่องก็คือตอนที่โจเป็นหนุ่ม ได้ถูกหัวหน้าเผ่าคัดเลือกออกไปล่าสัตว์ตามธรรมเนียมประจำปี แต่เขาโชคร้ายเจอหมีเข้า และถูกหมีตะบับแขนจนต้องเย็บหลายสิบเข็ม หลุยส์ที่อายุมากกว่า และมีมือดีกว่าก็เข้ามาช่วยฆ่าหมีตาย กว่าจะสำเร็จ หลุยส์ก็ถูกหมีตะบับขาได้รับบาดเจ็บปางตายกลายเป็นคนพิการ ขาข้างซ้ายกะเผลก จึงเป็นที่มาของความช่วยเหลือครอบครัวหลุยส์นับแต่นั้น เรียกว่าโจประเคนเงินเดือนให้หลุยส์ทุกเดือนตั้งแต่เริ่มก่อตั้งบริษัท โดยหลุยส์จะทำงานหรือไม่ก็ตาม เขาก็ไม่เคยต่อว่า พอหลุยส์ตัดสินใจหยุดทำงาน โจยังส่งเสียบุตรสาวทั้งห้าให้ได้เรียนสูงๆ กันทุกคน แต่หลุยส์ก็ยัง

ไม่พอใจเพียงแค่นั้น

“พ่อครับ...เราตอบแทนเขากลับไปตั้งเยอะ น่าจะทดแทนกันไปหมดแล้วด้วยซ้ำ”

“ถ้าแกแต่งงานกับซีย่าเมื่อไหร่ เมื่อนั้นแหละถึงจะทดแทนได้หมด” พลคอนถอนใจเฮือกใหญ่...นี่แหละสิ่งที่เขากำลังกลัดกลุ้ม เพราะถูกบีบจากรอบข้างเข้าไปทุกขณะ

“ที่จริง...ฉันไม่เห็นด้วยสักเท่าไรนะคะ...” มาร์กาเรตเอ่ยขึ้นหลังจากทุกฝ่ายเสียบไป “เราเอง ยังไม่ชอบที่ถูกบังคับแต่งงาน คุณก็น่าจะรู้”

“ผมรู้ที่รัก และผมก็ให้โอกาสพลคอนแล้ว แต่ทำอะไร จะสามสิบแล้วเอาแต่ทำงาน ไม่สนใจผู้หญิงคนไหนเลย ถ้าไม่จับแต่งงานมันก็จะอื้อระเหยแบบนี้ไปเรื่อยๆ และเมื่อจะต้องจับแต่ง ก็ให้มันแต่งกับซีย่าเลยสิ ผมจะได้ทดแทนบุญคุณหลุยส์ไปด้วย” โจบออกอย่างใจกว้างเต็มที่

“บางทีพลคอนอาจจะเจอผู้หญิงที่ถูกใจแล้วก็ได้นะครับพ่อ” เดวิดเอ่ยขึ้นบ้าง ก่อนหันไปทางมารดา “สายของแม่ยังไม่ได้รายงานหรือครับ”

“รายงานแล้วจ๊ะ” มาร์กาเรตหัวเราะเบาๆ รู้ว่าเดวิดหมายถึงเบรنداที่คอยเป็นหูเป็นตาให้ทุกอย่าง “เห็นบอกว่ไปทานอาหารกลางวันด้วยกันหรือว่าจะสนใจผู้หญิงต่างชาติคนนี้เสียแล้ว”

พลคอนหน้า...และมองเดวิดอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์ เพราะเจ้าตัวยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่ผู้หญิงไทยคนนั้นสนใจคือใคร แต่ก็ไม่ปฏิเสธว่าแม่กระต่ายน้อยมีความน่ารัก ถูกอกถูกใจเขาอยู่ไม่น้อย แต่เสียใจ...ถึงจะถูกใจไปก็เท่านั้น เพราะผู้ชายอย่างเขาไม่มีวันยอมเป็นทางเลือกให้แก่ใครอย่างเด็ดขาด...